

Časopis OŠ PRULE
Šolsko leto 2021/22

Brina Hlebanja Zore, 8. a (mentorica Suzana Zgonec)

Brina Mlekuž, 6. b (mentorica Suzana Zgonec)

Kaja Dolenc, 1. a (mentorica Andreja Golob)

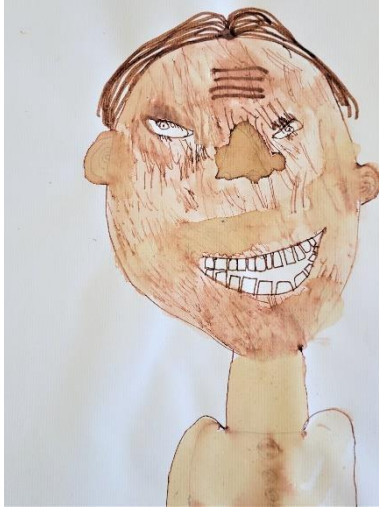
Zarja Bračko, 1. a (mentorica Andreja Golob)

Urša Sever, 7. c (mentorica Suzana Zgonec)

Filip Skok, 1. a (mentorica Andreja Golob)

Gašper Končan, 1. a (mentorica Andreja Golob)

Nina Ana Žibert, 6. b (mentorica Suzana Zgonec)

Bor Majcen, 1. a (mentorica Andreja Golob)

Wenli Wang, 1. a (mentorica Andreja Golob)

Leon Ložar, 6. a (mentorica Suzana Zgonec)

Sara Strmčnik, 1. a (mentorica Andreja Golob)

Namesto uvoda

Od povsod širi se naš glas,
Šepet skrivnosten izza vrat.

Poletni veterc z ljubljanske Špice

radostno že sto deset let

Upira pogled na šolske police.

Ljubljana pa tiho opazuje

enotno učencem pritrjuje.

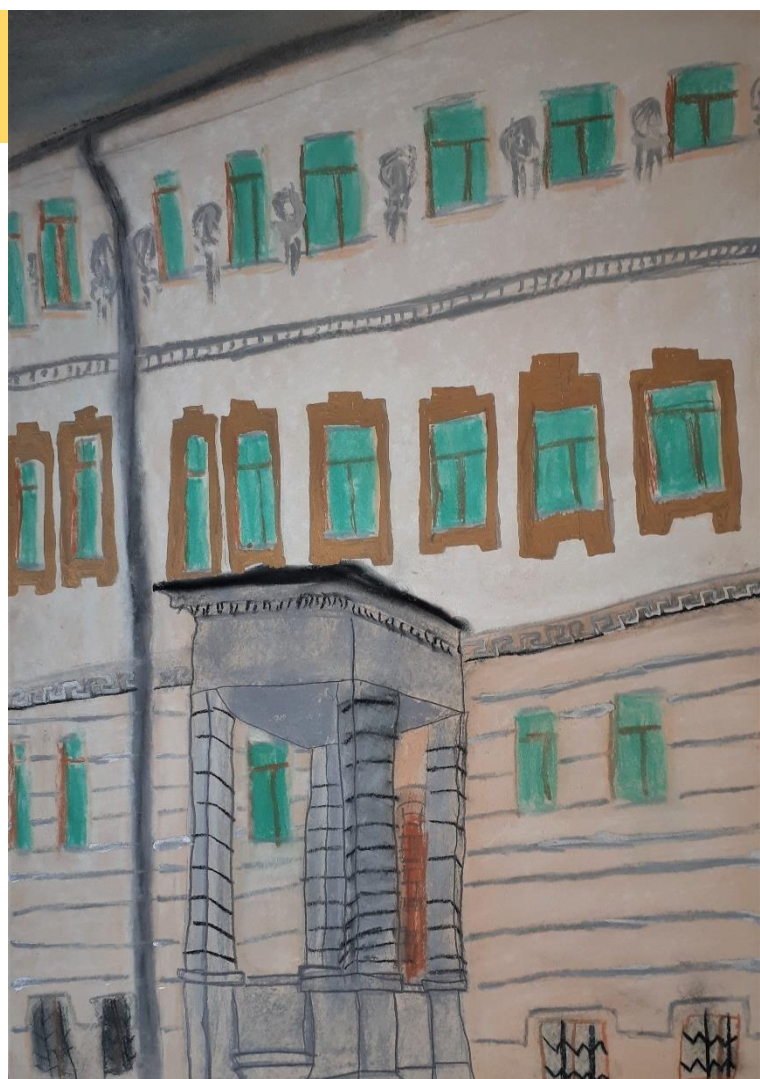
Nedžma Burzić, 9. a (mentorica Suzana Zgonec)

ŠOLI NA POT

Spoštovani bralci Iskrice,

Osnovna šola Prule stoji ob Ljubljani že 110 let. Lažje bi bilo napisati, kaj vse je že »prehodila« v tem času.

Ta čudovita 110-letnica, na katero smo izjemno ponosni, je ena izmed imenitnejših secesijskih stavb v centru mesta. Stoji ob reki, kjer lahko ob pogledu nanjo ali sprehodu ob njej umirimo dušo. V bližini rastejo mogočne vrbe, ki so izredno prilagodljive in sposobne prenašati ekstremne življenjske razmere. Vrbe, ki so simbolno tudi v logotipu šole, simbolizirajo šolo, ki ni samo stavba, smo zaposleni, učenci, obiskovalci, gostje.

Brina Habjan, 8. a (mentorica Suzana Zgonec)

Osnovna šola Prule je v svoji dolgi zgodovini preživela že marsikaj. Uporabniki so se prilagajali družbenim razmeram, se selili, stavbo začasno dali v uporabo drugim. V prostorih šole je bila vojna infekcijska bolnišnica. Večkrat so v preteklosti prekinili izvajanje pouka – zaradi pomanjkanja kurjave pa zaradi španske gripe in nazadnje zaradi koronavirusa.

Sprašujem se: Koliko podplatov je stopilo na kamnito stopnico, ki je od obrabe že precej gladka in malce vdrtja? Koliko copat je podrsalo 5 cm debelo keramično ploščico sredi hodnika? Kdo vse se je spogledoval s kipom Primoža Trubarja na stopnišču? Koliko zadetkov je prejel koš v telovadnici? Koliko krožnikov je padlo po tleh jedilnice? V katerem umivalniku se je opralo največ čopičev? Koliko izdelkov je nastalo? V katerem kotičku šole so se najpogosteje srečevale oči zaljubljenih učencev? Katero pesem so največkrat zapeli na šoli? Koliko dlani je ploskalo predstavam na malem odru?

Odgovore kot nema opazovalka nosi šola, mi pa gledamo naprej.

Kaj bi si še lahko želeli za šolo s tako bogato dediščino? Nekateri stvari bi morale ostati enake oz. podobne kot pred 110 leti, saj veljajo še danes: spoštovanje do ljudi, upoštevanje reda in pravil ter učenje. V prihodnosti vidim šolo po prenovi kot stavbo z mogočno in bogato zunanostjo, s sodobno in uporabno opremljeno notranostjo in z ljudmi, ki se bodo medsebojno spoštovali, razumeli in bili iskreni.

Po čem so si bivši učenci, sedaj odrasli, najbolj zapomnili šolo? Po ljudeh – sošolcih, učiteljih, drugih zaposlenih. Svoje je dal tudi prostor. Preberite vsebino Iskrice in pokukajte v njihove spomine.

Maja Mehle, ravnateljica

Rok Dolinar, 8. b (mentorica Suzana Zgonec)

Nika Habjan, 6. b (mentorica Suzana Zgonec)

SVET V PRVIH LETIH NAŠE ŠOLE

Danes se nam zdi, da našo šolo dobro poznamo. A kakšna je bila v svojih začetkih? Kako se je skupaj s svetom razvijala in spreminjala od svoje ustanovitve do začetka prve svetovne vojne? Skupaj pogledajmo, kaj se je z našo šolo in svetom dogajalo med letoma 1910 in 1914.

Razglednica predstavlja najstarejšo ohranjeno upodobitev Četrte mestne deške ljudske šole na Prulah. Fotografija je bila posneta leta 1916. Razglednico hrani Zgodovinski arhiv Ljubljana.

Junija 1910 je kranjski Deželni šolski svet sprejel sklep za ustanovitev nove ljudske šole v Ljubljani, ki je v tistem času štela okoli 50.000 prebivalcev. Na obrežju Ljubljanice je že v jeseni istega leta začelo rasti poslopje Četrte mestne deške ljudske šole, namenjeno šolanju dečkov šentjakobskega okoliša.

In kakšen je bil svet v letu **1910**? Pobrskali smo za novicami tistega časa in ugotovili veliko zanimivih dejstev. Ali ste vedeli, da je v letu gradnje naše šole D. W. Griffith posnel prvi hollywoodski film? V Britaniji so istega leta splavili največjo potniško ladjo na svetu – Olympic. Nemški znanstvenik je ustvaril umetni kavčuk in Marie Curie, francoska znanstvenica poljskih korenin, je prvič izolirala radij. Na žalost pa je svet pretresla tudi smrt Jeana Dunanta, švicarskega ustanovitelja Rdečega križa in ameriškega pisatelja Marka Twaina. Kitajska je zasedla Tibet, zaradi česar je moral bežati tudi Dalaj Lama.

Gradnja Četrte mestne deške ljudske šole se je zaključila že sredi septembra 1911, ko so po poročanju takratnega časopisa Slovenec »šolsko palačo« na Prulah s »primerno svečanostjo in s cerkvenim blagoslovom izročili visokemu učnemu in vzgojnemu namenu«.

Šolsko poslopje je bilo zgrajeno po načrtih mestnega arhitekta Cirila Metoda Kocha v obliki črke E in po tedaj modernem secesijskem slogu. Ob šolskem dvorišču je bil urejen botanični vrt, kjer so se učenci učili o najrazličnejših rastlinah. Bil je tudi velika ljubezen takratnega ravnatelja Janeza Levca, ki ga je v prostem času oskrboval in negoval.

V istem letu je dr. Hiram Bingham z univerze Yale odkril in svetu predstavil perujsko »pozabljeno« mesto – *Machu Picchu*. Poleg tega so svet pretresle številne spremembe in stopnjevanje napetosti med državami, ki so nekaj let kasneje vodile v prvo svetovno vojno. Delavci v britanskih trgovinah so leta **1911** dosegli 60-urni delovni teden, mehiškega diktatorja Porfirio Diaza so po 45 letih končno odstavili.

Leta 1910 je v Hollywoodu nastal prvi film z naslovom *In old California*. Sedemnajstminutni nemi film je prikazoval Divji zahod.

Vir: [https://en.wikipedia.org/wiki/In_Old_California_\(1910_film\)](https://en.wikipedia.org/wiki/In_Old_California_(1910_film)) (dostop: 23. 5. 2022)

V letu 1911 je svet prvič spoznal skrivnostno inkovsko mesto Machu Picchu.

Vir: https://en.wikipedia.org/wiki/Machu_Picchu (dostop: 23. 5. 2022)

Medtem ko sta Norvežan Amundsen in britanski raziskovalec Scott tekmovala, kdo bo prvi dosegel Južni tečaj, je bila iz pariškega Louvra ukradena ena najbolj prepoznavnih slik vseh časov – da Vincijeva *Mona Lisa*. Septembra 1911 je Italija napovedala vojno Turčiji, nato pa v Tripolitaniji prvič v zgodovini izvedla bombardiranje iz zraka.

V letu **1912** se je začela krvava balkanska vojna, ki je bila zelo pogubna za jugovzhodno Evropo. Na Daljnem vzhodu v Tibetu so razglasili kitajsko republiko. Na ameriškem zahodu sta Nova Mehika in Arizona postali novi zvezni državi, začela se je gradnja Panamskega prekopa, ki omogoča ladjam 80 kilometrov dolg prehod iz Atlantika v Tihi ocean.

Ste vedeli, da je istega leta Woodrow Wilson postal ameriški predsednik? A to ni vse! Zagotovo ste že slišali za potop nepotopljivega Titanika in pa za odkritje neverjetnega, v času zamrznjenega mesta v Italiji – Pompeji.

Titanik, mogočna in razkošna potniška ladja, je 15. aprila 1912 blizu Newfoundlanda zadela v ledeno goro in se naglo potopila.

Vir: <https://www.history.com/news/titanic-final-hours-passengers-lifeboats> (dostop: 23. 5. 2022)

Zdaj pa se vrnimo na našo šolo. V šolskem letu 1911/12 sta v novem šolskem posloppju na Prulah poleg šestrazredne *Četrte mestne deške ljudske šole*, ki jo je obiskovalo 295 dečkov, delovali še *strokovna obrtna nadaljevalna šola za umetelne in oblačilne obrti* s skupaj 215 vajenci in *enorazredna pomožna šola* s 24 učenci. Pouk je za skupaj 534 učencev potekal v enajstih učilnicah, ki so imela značilna visoka okna. Poleg učilnic je šola sestavljala tudi kopalnica z osemnajstimi tuši, telovadnica, šolska knjižnica, ordinacija šolskega zdravnika in že prej omenjeni šolski vrt.

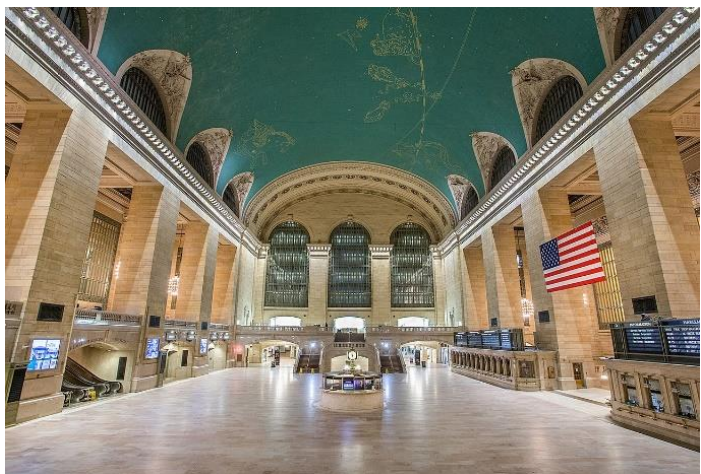
Od začetka leta 1913 je v šolskem posloppju na Prulah delovalo tudi *dnevno zavetišče*, namenjeno otrokom, ki po končanem pouku doma niso imeli varstva (predhodnik podaljšanega bivanja). Če se poskusimo vživeti v vlogo učenca, ki je v šolskem letu 1913/14 obiskoval prulsko šolo, moramo upoštevati naslednja dejstva: V vsakem razredu je bilo od 40 do 50 dečkov, ki so jih poučevali za obrtno-trgovske predmete usposobljeni učitelji, vsake 14 dni jih je pregledal šolski zdravnik, verski pouk pa je vodil duhovnik. Ker večina učencev doma ni imela kopalnice, je bila ena ura telovadbe na teden v vseh razredih namenjena tuširanju v šolski kopalnici.

V letu 1913 so New Yorku odprli prestižno železniško postajo Grand Central, novembra 1913 pa je skozi Panamski prekop zaplula prva ladja. V tem času je Francija uvedla splošno vojaško obveznost, na Balkanu pa se je začela druga balkanska vojna.

Kot ste morda opazili, so se vojaške napetosti v tem času stopnjevale. To je poleti 1914 sprožilo prvo svetovno vojno, ki je močno zarezala v življenje prulskih učencev. Očetje številnih otrok so bili vpoklicani v vojsko in odposlani na fronte.

Četrta mestna deška ljudska šola je že jeseni tega leta zaprla svoja vrata za učence.

Najprej je postala zbirališče črnovojnikov, potem pa je bila vanjo nastanjena druga »kompanija« 27. pehotnega polka. Junija 1915 je postala vojna infekcijska bolnišnica za ranjene vojake soške fronte.

Newyorška železniška postaja Grad Central je bila otvorjena 8. februarja 1913.

Vir: https://en.wikipedia.org/wiki/Grand_Central_Terminal (dostop: 23. 5. 2022)

Tilen Pozaršek in Klemen Kavčič, 9. b

(mentorica Janja Bec)

Literatura:

Kronika 20. stoletja. Ljubljana: Mladinska knjiga, 1993.

Sto let OŠ Prule (1911–2011). Ljubljana: Osnovna šola Prule, 2011.

Z DELAVNOSTJO SE DALEČ PRIDE

Intervju z učiteljico **Sandro Šeme**

Na Osnovni šoli Prule ste bili kar 43 let, najprej 8 let kot učenka, po srednji šoli in fakulteti pa ste svojo učiteljsko pot začeli in marca letos končali na OŠ Prule.

Sandra Šeme, dolgoletna učiteljica razrednega pouka na OŠ Prule
Foto: Andreja Popović

? Kakšni so vaši spomini na osnovno šolo?

Ko sem se v šolskem letu 1972/73 vpisovala v šolo, so veljala zelo stroga pravila glede vpisa, saj si se na neko šolo lahko vpisal, le če si živel v tem šolskem okolišu. Z družino sem stanovala na Gornjem Rudniku in bi morala hoditi peš na rudniško šolo. Pot je bila nevarna, saj ni bilo povsod pločnika. Zato so me starši eno leto pred vstopom v šolo vpisali v prulski vrtec, tako sem se lahko vpisala v šolo na Prule. A v razredu nisem nikogar poznala, zato sem s sosedo, ki je obiskovala 4. razred, hodila na avtobus, da me je varno pospremila. Težava je bila prečkati Karlovško cesto, saj ni bilo semaforja.

Spomnim se, da v prvem razredu nisem opravila bralne značke, saj so drugi že dobro brali, jaz pa še ne prav gladko. Morali smo prebrati neznano besedilo iz Cicibana. Imeli pa smo tudi bralno drevo, kjer sem bila na dnu in zaradi tega sem se odločila, da kot učiteljica ne bom nikoli javno izpostavljala (ne)uspeha učencev.

Tudi učilnice so bile na drugih mestih, v drugem razredu smo bili tam, kjer je zdaj skladišče pri telovadnici, garderoba je bila tam, kjer je zdaj zobozdravniška ambulanta. Tam, kjer je zdaj galerija, smo imeli slavnostno kosilo za sprejem prvošolčkov, kuhinja je bila v gospodinjski učilnici, jedilnica v glasbeni, hrano pa smo dobivali iz vrtca. Zbornica pa je vedno bila na istem mestu, v zdajšnji mali kuhinji za učitelje je bila kadalnica za učitelje. Tretji razred je bili v učilnici šest, četrti razred pa v učilnici 2. Podaljšano bivanje je bilo plačljivo. Leta 1979 sem bila v sedmem razredu, ko je bil narejen prizidek za razredno stopnjo. Spomnim se tudi dobave premoga, saj je šola takrat kurila na premog. Ko so stresli premog pred šolo, so ga hišnik in močni fantje pospravljali notri. Na premog se je kurilo tudi še nekaj let mojega poučevanja, kasneje pa ne več.

Spomnim se učiteljice za zemljepis, Renate Cizelj, ki je dala velik poudarek kvalitetnemu branju zemljevida in poznavanju politike v svetu, pogosto je tudi vprašala, kje je potoval Tito. Nje smo se malo bali, saj je bila stroga. Prva ocena je bila iz znanja zemljepisne širine in dolžine. Če si znal, si dobil 5, če pa ne, pa 1, drugih

ocen sploh ni dajala, razen ko si popravil negativno, je dala 3. Če ni bilo tišine, smo morali pisati tri pojme, a kljub vsemu je bila dobra učiteljica, saj je bila dosledna in poštena, pa tudi nosila je sladkarije učencem in jih za zaključek leta peljala na pico, kar je bilo za tisti čas precej neobičajno. Spomnim se tudi učiteljice za matematiko, Matilde, pri kateri smo morali šiliti krede, včasih, če je kdo imel predolg fru fru, pa ga je kar ona ostrigla. Učiteljica v tretjem razredu je udarjala s palico po mizi. Enkrat je s palico tako močno udarila po mizi, da se je razlomila in smo morali zbirati denar za novo.

? Kakšni so bili začetki kot učiteljica? Kaj se je po vaše skozi leta najbolj in kaj najmanj spreminjalo?

Po osnovni šoli sem šla v srednjo šolo in naredila še dve leti pedagoške fakultete. Po diplomi sem se odpravila iskat službo in se prijavila na razgovor tudi sem. Takrat je bil prvo leto ravnatelj Dušan Merc, ki mi je rekel, da ni delovnih mest, a sem potem naslednji dan dobila telegram, naj pridem na razgovor in ni pisalo, kam, pa sem vseeno prišla sem in dobila službo, saj je ena druga učiteljica ravno šla na drugo delovno mesto. Na šoli je bilo še vedno nekaj učiteljev, ki so me poučevali, zato sem do njih imela strahospoštovanje. Takrat je bil v veljavi COŠ (celodnevna osnovna šola). Najprej sem v 1. razredu učila vzgojne predmete in samostojno učenje. Vem tudi, da sem svojo prvo plačo dobila še v kuverti, zatem so uvedli knjižice, po teh pa smo prešli na sistem, ki je tudi zdaj.

Ko sem začela učiti, je g. Merc rekel, da bo težko biti ves čas na istem delovnem mestu, na isti šoli. Morda bo potrebno v času službovanja zamenjati tudi poklic, a sem imela ves čas isto mesto na isti šoli in isti poklic. Poučevala sem 35 let in pol.

Osnovna šola Prule je bila od nekdaj znana šola, slovela je po kvaliteti, po tem, da učenci, ki to šolo končajo, nekaj znajo. Čas prinaša spremembe, spreminjal se je prostor, kar sem že omenila, učitelji (predvsem učiteljice) so prihajali in po večini ostajali, učenci pa so taki, kot so bili, le da imajo sedaj več pravic, več je vpletanja staršev v šolo, več je zavijanja v vato, včasih so več časa preživeli zunaj, tudi delati so morali več. Če se spet vrnem na svoje šolanje: spomnim se, da smo dostikrat v podaljšanem bivanju šli na Špico in smo plezali po drevesih in se lovili, igrali med dvema ognjema. Žoga je večkrat padla v Ljubljano in smo jo večinoma tudi izvlekli iz nje. Prav tako smo šli zelo pogosto na Ljubljanski grad, igrali smo se partizane in Nemce ali Indijance in kavboje. Učiteljice so se nekje sprehajale, ob določeni uri smo se zbrali in vrnili v šolo, da naredimo nalogo. Ni bilo napisanih pravil, a smo točno vedeli, kaj smemo in česa ne.

Včasih je bilo tako, da če so dobili v šoli kazen ali pa slabo oceno, so jih še doma slišali. Šola je bila težja, pisali so nenapovedane teste, ni bilo preverjanja znanja. Z devetletko je bilo snovi manj in šola je postala lažja, učne metode so se seveda tudi spreminjale, sedaj je več tehnologije v razredu. Včasih smo učitelji pisali teste na roko ali pa na pisalni stroj in jih kopirali na ciklostil. Uporabljali smo tudi grafoskop. Na šoli je bila pionirska hranilnica, zbirali smo denar za končni izlet (npr. z zbiranjem kostanja in starega papirja), učenci so denar za plačilo malice prinesli kar v šolo sošolcu, ki je bil tisto leto določen za blagajnika.

Dolga leta ste bili učiteljica razrednega pouka, zadnja leta pa ste bili učiteljica podaljšanega bivanja. Posebej so vam bili pri srcu prvošolci. Kaj vse so vam pomenili? Kaj ste od njih dobili?

Prvošolci pridejo v šolo dobre volje, hitro jih lahko motiviraš, ob njih se počutim kot mama, saj so nežne duše, vedoželjni, so zelo vodljivi, spoštljivi, ubogljivi, radi se crkljajo, včasih pridejo kaj potožiti, pijejo kot goba, marsikaj kaj naredijo tudi za učiteljice, so polni energije, veseli, da se jih tudi nahecata.

Vaša ljubezen je poleg peke najrazličnejših dobrot tudi idrijska čipka. Poučevali ste tudi interesno dejavnost klekljanje. Kdaj se je to zanimanje začelo?

Od vedno sem imela rada ročna dela: gobelin, kvačkanje, pletenje, makrame, šivanje, vezenje, vse to sem vključevala v pouk ali v podaljšano bivanje.

Leta 1988 sem se na Zavodu za napredek gospodinjstva vpisala na prvi tečaj klekljanja. Od l. 2002 do l. 2012 sem nadaljevala s klekljanjem v Grosupljem. Hkrati sem se izobraževala v Idriji in "padla" v več projektov: med l. 2008 in l. 2010 v mednarodni projekt Čipka – razkošje in priložnost. Sklekljale smo črno obleko mestne gospe, Valvasorjevo čipko in ovratnik.

Foto: Čipka - razkošje ali priložnost
Vir: internet

Foto: Čipka - razkošje ali priložnost | Museu.MS
Vir: internet

Med letoma 2013 in 2015 sem bila v mednarodnem projektu Bodi edinstvena v Evropi. Klekljale smo iz različnih materialov (žica, laks, polivinilne vrečke, trak iz kaset ...) in nastala je obleka Ledolomilka, saj je bil takrat žled.

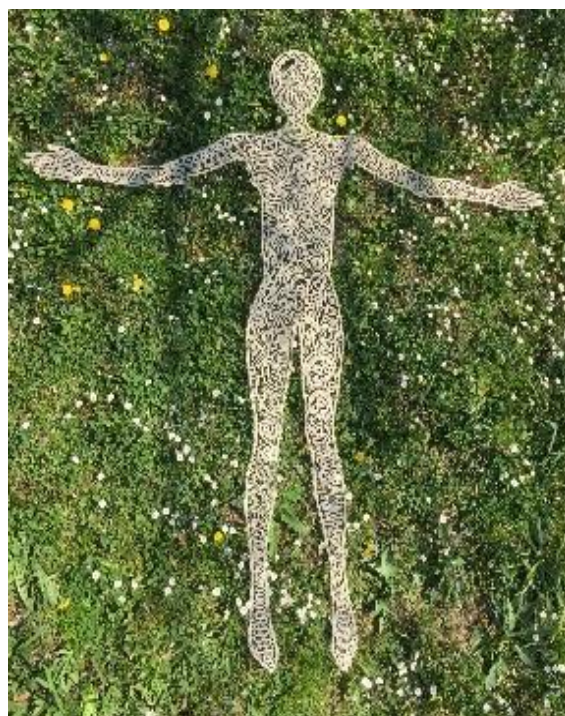

Ledolomilka Vir: osebni arhiv

Ledolomilka Vir: internet

Sodelovala sem tudi z umetnico Evo Petrič, ki je – naredila svojo silhueto in smo jo sklekljale v naravni velikosti.

E@motion EVA (arhiv: Maja Svetlik)

Od 2015 do 2020 sem sodelovala v Eksperimentalni klekljarski skupini v Idriji.

Na šoli sem imela interesno dejavnost klekljanje, prvošolcem še ni šlo tako dobro, saj še niso tako spretni, zato pa je šlo lažje s 3., 4. in 5. razredi. Kasneje so to znanje nadaljevali na predmetni stopnji z izbirnim predmetom.

? Sedaj vas čaka novo poglavje v svojem življenju? Kako ga boste zapolnili?

Veliko je ročnih stvari, ki jih še želim narediti. Kakšna oblačila je treba še popraviti, vedno je tudi kaj dela na vrtu. Moj sin prideluje sir in mu tudi včasih pomagam, rada tudi kaj spečem. Vnuka večkrat čuvam in se igrava, kmalu pa bom dobila drugo vnukinjo.

? Kaj bi želeli sporočiti šoli – predvsem učenkam in učencem?

Z dobrimi delovnimi navadami in delavnostjo se pride daleč do dobrega uspeha. Nekateri s tem že pridejo v šolo, drugim pa to da šola.

Alja, Tia, Beti, Zala, Zoja, Pia, Tjaša

Foto: Andreja Popovič

1. a	Kaj je prva stvar, ki ti pade na pamet, ko slišiš besedo šola?	Kateri je tvoj najljubši prostor na OŠ Prule?
April:	Moram hitro oditi.	Garderoba.
Mila:	Da se učim in da je zabavno.	Knjižnica.
Zarja:	Učenje.	Knjižnica.
Kaja:	Da se tam učiš in prideš v razred in se igraš s svojimi prijatelji, pa da se naučiš kaj novega.	Tam, kjer so ribice.
Hana:	Da spraznim nahrbtnik in se pripravim za šolo.	Knjižnica.
Teo:	Razred.	Garderoba.
Anisa:	Pomislim, da imam rada šolo.	Kjer pridem v šolo.
Sara Ivana:	Torba.	Garderoba.
Filip:	Vsi učenci na šoli in pač ta zgradba.	Knjižnica.
Venji:	Na šolsko torbo.	Tam, kjer so igrače.
Maksimilijan:	Na učilnico.	Jedilnica.
Amber:	Da vzamem torbo.	Knjižnica.
Bor:	Pijača Sola.	Igrišče.
Sara:	Bunda.	Veliko igrišče.
1. b		
Patricija:	Da se učiš.	Na igrišču.
Jure:	Da se tam učimo.	Telovadnica.
Špela:	Učenje.	Učilnica.
Elena:	Učenje.	Telovadnica.
Erik:	Da se učim.	Knjižnica.
Julija:	Učenje.	Knjižnica.
Nikolaj:	Da se učimo.	V bistvu tukaj v razredu.
Mila:	Da moram iti v šolo.	V razredu.
Ajla:	Na učenje.	Jedilnica.
Justin:	Učenje.	Telovadnica.
Bine:	Da se učim.	Malo igrišče.
Gasper:	Na domačo nalogo.	Telovadnica.
Maks:	Rad sem v šoli.	Na igrišču
Tara:	Na razred.	Knjižnica.
1. c		
Vid:	Na odmor.	V razredu s prijatelji.
Anis:	Da moram zjutraj v šolo.	Na igrišču.
Lija:	Na sošolce.	Razred.
Jadran:	Zvezki.	Knjižnica.
Bert:	Na učenje.	Veliko igrišče.
Aleksandra:	Na učenje.	Razred.
Matic:	Na šport.	Razred.
Oskar:	Da sem priden.	Tam, kjer je kosilo, ampak na igrišču.
Julija:	Na sošolce.	V razredu.
Ava:	Na sošolce.	V učilnici.
Luna:	Učenje.	V učilnici.

Ko razmišljamo o šoli danes, ko je šola v 111. letu svojega delovanja, ne moremo mimo tega, kakšen je utrip na šoli sedaj. Najmlajšo in najstarejšo generacijo, prvošolce in devetošolce torej, smo vprašali isto stvar:

- ♥ **Kaj je prva stvar, ki ti pade na pamet, ko slišiš beseda šola?**
- ♥ **Kateri je tvoj najljubši prostor na OŠ Prule?**

9. b	Kaj je prva stvar, ki ti pade na pamet, ko slišiš besedo šola?	Kateri je tvoj najljubši prostor na OŠ Prule?
Mark Lucij:	Šola. Se pravi nek prostor za učenje za pridobivanje nečesa novega, vsak dan izveš kaj.	Jedilnica ... ne, hecam se. Recimo telovadnica.
Matic:	Učenje snovi in nek pogled na svet.	Igrišče in hodnik.
Tia:	Učenje za teste	Hodnik.
Judita:	Učenje, domača naloga	Telovadnica.
Lucija:	Izhod	Izhod
9. c		
Anita:	mučenje	hodnik
Sara:	hodnik	stranišča
Naja:	učenje	klopce pred šolo
Kaja:	mučenje	igrišče
Rok:	naloge	telovadnica
Lana:	smrt	malo igrišče
Marina:	domača naloga	izhod
Domen:	groza	stranišča
Aleksandra Katarina:	zvezek	igrišče
Dora:	učenje	jedilnica
Tijana:	klopce pred šolo	hodnik
Hana:	propad	stranišča

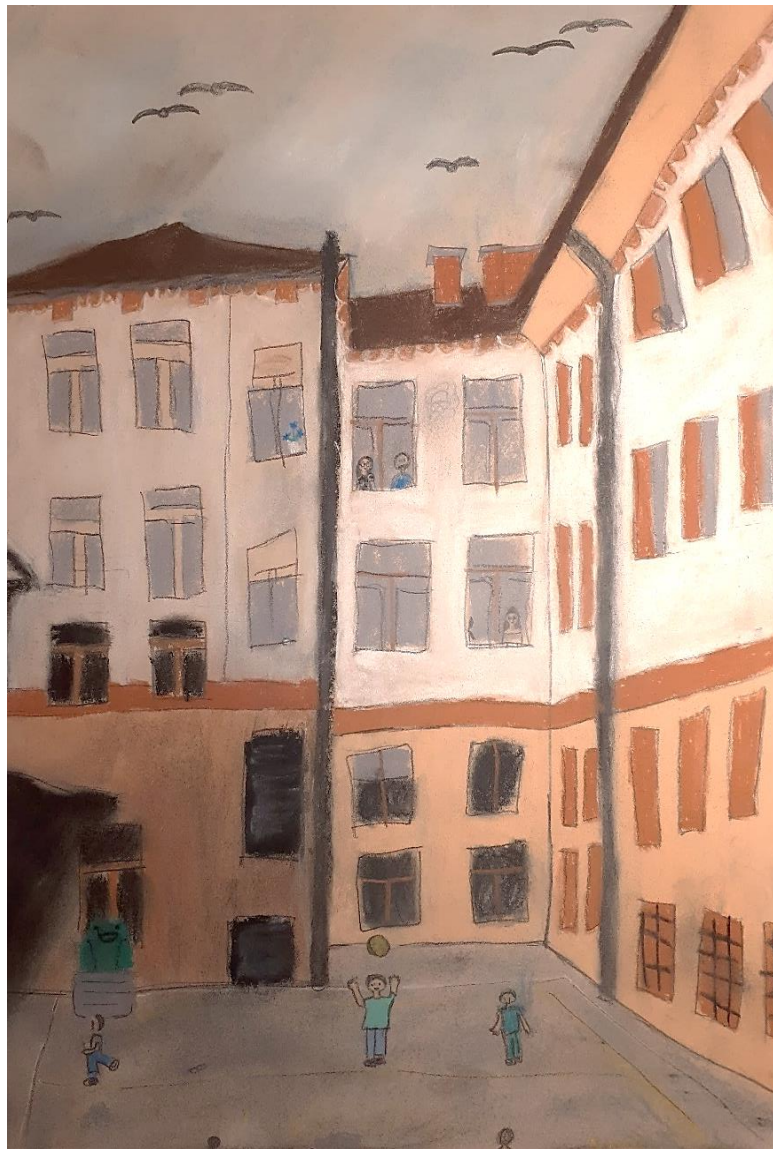
Ko sem prvič vstopila v to šolo, se mi je zdela zelo prijetna in urejena. Sčasoma pa sem se začela že dolgočasiti, vsak dan ista pot od vrat do učilnice. Naša šola se mi zdi tudi zelo družabna, socialna in uspešna v primerjavi z drugimi šolami. Sodelujemo na veliko dogodkov, smo pa tudi zelo uspešni, tako v športu kot v znanju.

Na splošno se mi zdi, da je naša šola zelo prijetna, vendar pa je tudi potrebna obnove. Ko bom odšla iz šole, bom seveda najbolj pogrešala svoje prijatelje in tudi učitelje.

Rada jo imam, čeprav je šola. Zabavno je hoditi sem in poslušati, kako učitelji govorijo samim sebi, ampak najbolj zabavno je zaradi prijateljev, drugače bi bilo vse stokrat bolj dolgočasno. V razredu mi je zelo prijetno.

Na svet gledam sedaj čisto drugače. Šola mi je pomagala pri veliko stvareh. Na svet pa gledam drugače, ker vem, koliko nevarnosti je okoli mene, tako na socialnih omrežjih kot tudi v našem mestu. Rada jo imam, ker sem zmeraj imela podporo od kogarkoli, ker mi je pomagala iti skozi dobre kot pa tudi slabe trenutke. Rada jo imam. V spominu mi bodo najbolj ostali moji prijatelji kot pa tudi naši skupni nastopi v nižjih razredih.

Kim Klopčič, 8. b

Nike Lin, 6. b (mentorica Suzana Zgonec)

Osnovna šola Prule stoji ob Ljubljani in v njej sem spletla najpomembnejša prijateljstva in doživela najbolj smešne dogodke in tudi kakšen sramotni pripetljaj.

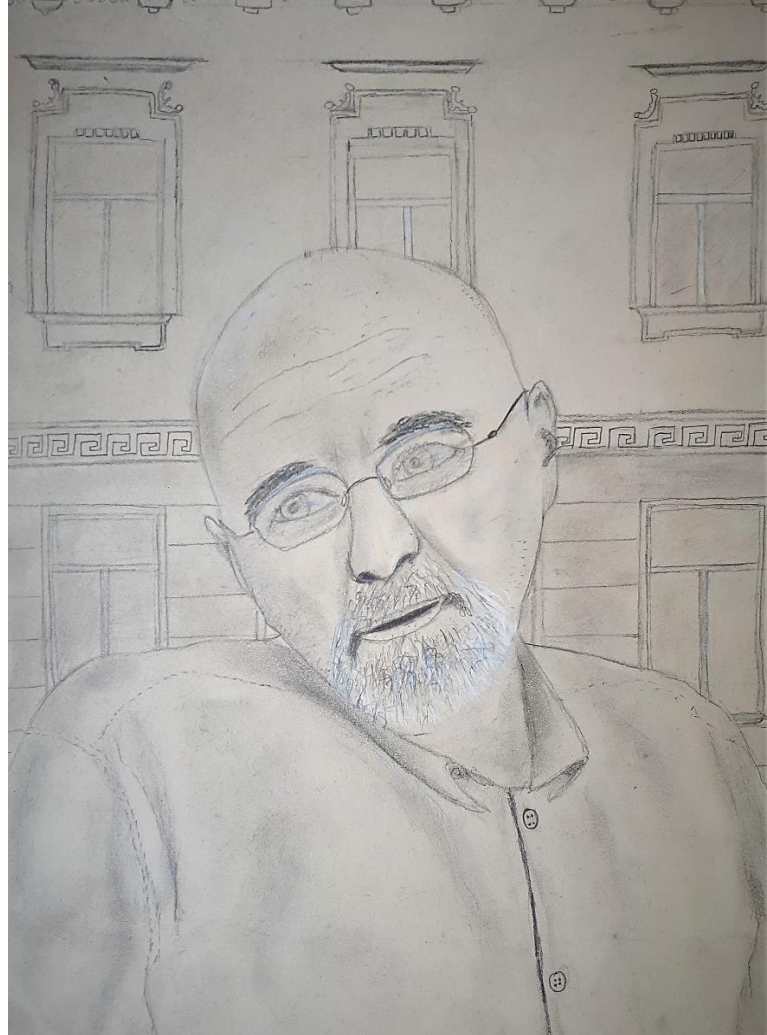
To šolo obiskujem že od 1. razreda in nikoli nisem imela nekega odpora, čeprav sem šla skozi nekaj zelo težkih preizkušenj. Šola se mi je vedno zdela lepo urejena, čeprav ponekod odpada omet in ploščice niso dobro pritrjene, je to prostor, v katerega sem zmeraj rada prihajala.

Šolo obiskujem že 8. leto in še vedno se dobro spomnim prvega šolskega dne. Bil je 1. september leta 2014, ko sem se s svojimi starši odpravila na sprejem. Na poti sem srečala svoja prijatelja Filipa in Kim, s katerima se še zdaj dobro razumem. Skupaj smo odkorakali skozi velika vhodna vrata, kjer je vsak od nas prejel sončnico, ki je bila tako ogromna, da sem jo komaj nesla. V veliki telovadnici smo se usedli drug zraven drugega, se prijeli za roke in upali, da bi bili v istem razredu. Ko so začeli klicati učence, sem bila zelo živčna, vendar je to hitro popustilo, ko sem bila poklicana v kolono, v kateri sta stala Kim in Filip. Potem smo odšli v razred, kjer smo se predstavili in pogovorili, nato pa odhiteli domov. Tisti dan se mi je res vtisnil v spomin, tako kot tudi vsi ostali dogodki, kot na primer, ko sem v 3. razredu prvič dobila podpis v beležko, ker smo si metali grozdje v usta ali ko sem se v 4. razredu razjokala zaradi ocene 3.

Sedaj si želim, da bi za učenje v nižjih razredih porabila manj časa, saj ocene iz nižjih razredov ne pomenijo nič, vendar preteklosti ne moremo spremeniti. Pomembna prelomnica v osnovni šoli se je zgodila v 6. razredu. Ob vstopu v 6. razred me je bilo malenkost strah zaradi novih predmetov in učiteljev, vendar zaman, saj nas je v to lepo vpeljala naša učiteljica. Leto se je začelo in najbolj smo bili navdušeni nad seljenjem iz razreda v razred ter nad dejstvom, da lahko po kosilu takoj odidemo domov in ne potrebujemo gledati na uro in čakati, da nas starši pridejo iskat. Po kosilu smo tako kot največji frajerji sedeli na klopcih pred šolo in kot rada reče moja babi, tipkali po malih ekranih.

V tem letu je prišlo do velikih sporov, ki smo jih zlahka razčistili in ponovno postali prijatelji in menim, da bi to v teh časih morali ceniti prav vsi, saj brez šole ni prijateljev, ni toplih objemov in prvih ljubezni, ni skrivnih pogovorov in smešnih dogodkov in zato nehamo šolo povezovati s tečnimi testi, ampak se raje zamislimo, kdo bi bili, če šole ne bi bilo.

Tjaša Šegula, 8. b

Filip Bračić, 8. c (mentorica Suzana Zgonec)

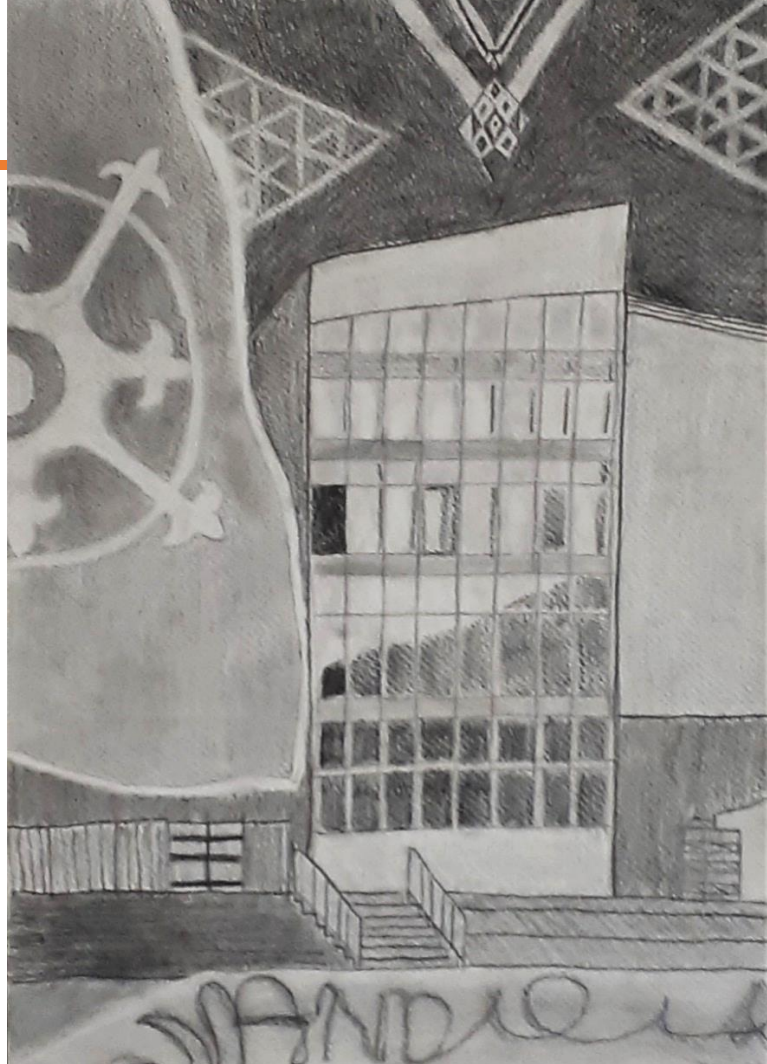
Emiliia Naumenko, 9. c (mentorica Suzana Zgonec)

Opažam, da šola name vpliva slabo in mi povzroča veliko nepotrebnega stresa. Stvari so preveč neorganizirane in preveč je testov in spraševanj. Nekateri učitelji so prijazni, drugi manj. S sošolci se razumem in nimam nobenih težav.

Zaradi šole se ves čas počutim utrujeno. Počutim se preobremenjeno s preveč stvarmi na enkrat. Ko vstopim v šolo, se mi zdi, kot da se vsak dan ponavlja znova in znova. Opazila sem, da večina mojih sošolcev čuti enako. Včasih se mi zdi, kot da smo vredni le toliko, kakršne so naše ocene. Nekateri učitelji so to tebe prijaznejši, če znaš bolje, nekateri pa ti nudijo pomoč in jih skrbi zate, kar cenim. Ko so počitnice in ne hodimo v šolo, se nekateri s starši razumejo bolje in se počutimo bolje, a ko se zopet začne šola, imam občutek, da se moj odnos s starši začne uničevati. V šoli se včasih počutim neuslišano (v smislu, da je vsem vseeno zate). Vedno višji razred sem, vedno več stresa čutim in čedalje bolj manjvredno se počutim. Včasih se raje pretvarjam, da mi je vseeno, čeprav mi ni. Mislim, da je šola stvar, ki mi v življenju trenutno povzroča največ stresa.

Čeprav je šola včasih dolgočasna in stresna, pa sem in bom vedno hvaležna za ljudi, ki sem jih tu spoznala. Včasih je res težko in se v šoli ali pa doma vsi znajdemo v stresnih situacijah, a vedno bom hvaležna osebam, ki so mi v teh časih stale ob strani in me podpirale. Učitelji so lahko včasih tudi v veliko pomoč in podporo, kar pa od njih tudi zelo cenim in spoštujem. Šola je težka, stresna in čudna, a je včasih lahko zabavna in v redu. Včasih so problem tudi ljudje, kar je lahko grozno, a tudi za to lahko vedno najdemo rešitev, ki je primerna.

Sara Tatarević, 9. c

Nando Dragić, 9. b (mentorica Suzana Zgonec)

Adrijana Ilić, 8. b (mentorica Suzana Zgonec)

Vprašali smo

Ko smo pripravljali letošnji izvod Iskrice, smo razmišljali, kaj še bi lahko ponudili našim bralcem. Ker šola praznuje 110 let delovanja, smo želeli preveriti, kakšne spomine imajo starši, stari starši, tete, strici, sosedje, znanci ... zdajšnjih učenk in učencev. Razdelili smo jim anketni vprašalnik in dobili kar nekaj zanimivih odgovorov.

Želeli smo ugotoviti, ali na vtise in spomine vpliva čas obiskovanja osnovne šole, zato smo odgovore zbirali glede na čas, ko so hodili na prulsko osnovno šolo. Anketa je bila anonimna, a se je marsikdo podpisal. In če združimo še njihove pozitivne odgovore – veseli so, da so hodili na našo šolo.

Prav vsakemu posebej se iskreno zahvaljujemo za sodelovanje.

PETDESETA LETA 20. stoletja

Kateri dogodek vam je ostal v najlepšem spominu?

- Kako smo se mulci topli na Prulskem mostu.
- Ko mami ni bila jezna, ko se je vrnila iz roditeljskega sestanka.

Na kateri prostor najprej pomislite ob misli na OŠ Prule in zakaj?

- Na šolske hodnike.
- Rokometno igrišče, kjer smo igrali rokomet.

Kako se spominjate svojih učiteljev? So bili zahtevni?

- Niso bili zahtevni, ampak blazno strogi.
- Učitelji so bili kar zahtevni.

Kako so učitelji ukrepali ob neprimernem vedenju učencev?

- Topli so nas ...
- Učence so ob neprimernem vedenju poslali v kot.

Kakšni so vaši spomini na šolske odmore?

- Ko sem še jaz hodil v šolo, so bile lesene puščice, pa smo enkrat eno v pipo vrgli, potem je pa voda špricala.
- Spomnim se, da smo med odmori divjali po hodniku.

Koliko časa ste v popoldanskem času namenili šoli (domače naloge, učenje) in kaj ste počeli med prostim časom?

- Malo smo kdaj kaj prebrali, v prostem času smo pa brcali.
- V popoldanskem času sem za šolo namenil 1,5 ure. Med prostim časom pa smo se igrali zunaj.

ŠESTDESETA LETA 20. stoletja

Kateri dogodek vam je ostal v najlepšem spominu?

- Sprejem med pionirje, pogostitev pri Urški.
- V najlepšem spominu mi je ostal zaključek osnovnošolskega izobraževanja. Plesni tečaj in seveda druženje po zaključni prireditvi.
- Učenje pletenja košar pri pouku tehnike.
- Valeta, saj nismo imeli plesnih vaj in smo plesali, kakor smo se spomnili, bilo je zabavno.
- Prvi šolski dan.
- V najlepšem spominu mi je ostal topel sprejem sošolcev in učiteljev, ko sem prišla v 5. razred v čisto novo okolje.

Na kateri prostor najprej pomislite ob misli na OŠ Prule in zakaj?

- Na učilnico – na 1. razred s panoji in na nekatere sošolce.
- Ob misli na OŠ Prule najprej pomislim na hodnike OŠ. Tam smo se učenci veliko družili, se smejali in ušpičili tudi kakšno neumnost.
- Telovadnico, ker sem rad telovadil.
- Na hodnike, saj se je tam vedno kaj dogajalo.
- Igrišče zaradi igre.
- Ko se spomnim na šolo, najprej pomislim na telovadnico in zunanje igrišče. Izredno rada sem imela šport. Takrat je bila naša šola zelo znana po igralcih rokometu.

Kako se spominjate svojih učiteljev? So bili zahtevni?

- Ne, niso bili zahtevni. Nekateri so bili tudi zabavni.
- Naši učitelji so se delali stroge, vendar ne vsi. Eni so bili zares strogi, krivični in nedostopni. V glavnem pa smo se z vsemi razumeli.
- Zelo zahtevni še posebej učitelja matematike in fizike.
- Bili so zahtevni, ampak pravični.
- Zahtevni, vendar pravični.
- Učitelji so bili zahtevni, obenem pa pravični. Ni bilo važno, kdo si, kdo so tvoji starši, oceno si dobil glede na znanje.

Kako so učitelji ukrepali ob neprimernem vedenju učencev?

- Ukrepi so bili različni, tudi podpisi staršem.
- Ob neprimernem obnašanju učencev je bil največkrat vzgojni ukrep – pojdi ven iz razreda. Pri kakšnem učitelju pa smo morali celo uro stati ob steni. V času mojega šolanja se je kdaj tudi zgodilo, da smo jih dobili s kakšnim predmetom po rokah. Enkrat sem dobila tudi ključke ob vratu v glavo.
- Strogo (podpisi v beležki, slaba ocena vedenja).
- Na splošno smo bili pridni, drugače pa so nas poslali iz razreda in dali opomin.
- Opomini.

- Neprimerne vedenja se ne spomnim. Mislim, da ga ni bilo. Učitelj je imel prvo in zadnjo besedo.

Kakšni so vaši spomini na šolske odmore?

- Bili so hrupni.
- Šolski odmori so bili zeli živahni. Predvsem pa je bil po hodnikih živ-žav in gneča. V glavnem smo se imeli lepo in pa zmenili smo se, kje in kdaj se dobimo ob popoldnevih.
- Bili so prekratki.
- Veliko smo klepetali.
- Najbolj mi je bil vseč glavni odmor.
- Šolski odmori so bili zelo kratki. Imeli smo samo daljši odmor za malico. Mogoče nepredstavljivo za današnje čase, vendar mi smo dobili kose kruha posebej namaz in dežurna sta morala pripraviti malico za celotni razred.

Koliko časa ste v popoldanskem času namenili šoli (domače naloge, učenje) in kaj ste počeli med prostim časom?

- Ne vem več. Bila sem pridna učenka in sem redno delala domače naloge. Med prostim časom sem se igrala s sestro ali prijateljico, bila na ulici ...
- Ponavadi je prišel čas za šolsko delo šele ob večerih. Popoldan smo imeli preveč dela z druženjem na dvoriščih, kotalkanjem ali kolesarjenjem. Velikokrat smo šli tudi na grad ali pa ob Ljubljano. Takrat smo se hodili še kopat ob pritokih. Družili smo se s sošolci in z vrstniki. Domača naloga in učenje sta bila opravljena v eni do dveh urah.
- Okvirno (v povprečju) dve uri na dan. Med prostim časom sem bil tabornik (Odred Mostičarjev).
- Medtem ko se nismo zunaj igrali s sosedi, sem šoli posvetila približno 2 do 3 ure na dan.
- 1 uro za šolo, delo na vrtu, nabiranje kostanja, borovnic, telovadba.
- Domov smo odhajali po pouku. Kot se spomnim, ni bilo nikakršnega varstva po pouku, kosila, aktivnosti ... Koliko časa se je kdo učil, je bilo odvisno od tega, kakšne ocene je želel. Nalog pa smo imeli kar veliko. Prosti čas smo izključno porabili za igro v naravi. Ni bilo TV, pametnih telefonov, računalnikov ... Najbrž je bilo lepše kot sedaj.

60

SEDEMDESETA LETA 20. stoletja

Kateri dogodek vam je ostal v najlepšem spominu?

- Ko smo kot razred sestavili predstavo.
- Imeli smo številčen razred, super sošolke in sošolci, vihravo otroštvo, super šole v naravi. Na šoli smo tudi punce trenirale roket in imele zelo fajn trenerja/ko, ki nas je dobro motiviral/a za tekme.
- Šola v naravi.

Na kateri prostor najprej pomislite ob misli na OŠ Prule in zakaj?

- Na fizikalno predavalnico, ki se je nahajala v pritličju levo. Izvajali smo poskus pri učiteljici Mariji Tavčar, ki se je končal z eksplozijo.
- Telovadnica, zunanje igrišče, razred za naravo z živalmi, jedilnica. Tam smo se dobro zabavali, igrali družabne in športne igre in dobro jedli (špinača z jajcem in pirejem, čufte s pirejem).
- Šolsko igrišče, ker sem tam imel trening rokomet.

Kako se spominjate svojih učiteljev? So bili zahtevni?

- Nekateri ja in nekateri ne. Za tiste, ki niso bili strogi, mi je žal, saj bi se lahko naučil več.
- Učitelji so bili prijazni, prijetni. Razredničarka Briški z nami ravno ni znala vzpostaviti prijateljski kontakt. Dve učiteljici vidim sedaj v domu starejših v Koleziji in poklepetam z njima in obujamo spomine.
- Renata Cizelj je bila zelo zahtevna.

Kako so učitelji ukrepali ob neprimernem vedenju učencev?

- Včasih so nas povlekli za ušesa, kar danes ni sprejemljivo.
- So tudi povlekli za ušesa, npr. razredničarka Briški. Ali so te poslali ven iz razreda na hodnik. Ampak smo se držali reda, učenci in starši smo imeli večje spoštovanje do učiteljev, kot slišimo to sedaj.

Kakšni so vaši spomini na šolske odmore?

- Lepi, saj smo se na hodniku lovili in pogovarjali. Včasih smo odšli tudi na igrišče. Tam, kjer je danes prizidek, je bil včasih manjši bazen, ob katerem smo se pogovarjali.
- Šolski odmori so bili zakon, veliko smo klepetali, se smejali in uživali. To so bili časi še brez mobijev.
- Odmori so bili namenjeni zabavi.

Koliko časa ste v popoldanskem času namenili šoli (domače naloge, učenje) in kaj ste počeli med prostim časom?

- Šoli sem se posvetil toliko časa, kolikor je bilo nujno potrebno. Prostega časa pa sem imel zelo malo, saj sem hodil na nemščino, na fizikalni krožek in v glasbeno šolo.
- Naloge smo delali v šoli. Popoldan smo se učili verjetno eno uro na dan. Med prostim časom smo igrali gumnivost, ristanc, zemljo krst, frnikole, punce smo zbirali prtičke, fantje znamke, nalepke.
- Zelo malo časa sem namenil domačim nalogam, saj sem imel trening rokomet.

70

OSEMDESETA LETA 20. stoletja

Kateri dogodek vam je ostal v najlepšem spominu?

- Sprejem v šolo.
- Vsakoletne spomladanske ekskurzije v okviru naravoslovnih ali športnih dni.
- Trenutek, ko sem v sedmem razredu ugotovil, kako rad hodim v šolo.
- Ko smo z razredom zmagali pri nabiranju kostanja.
- Šolski plesi.
- Druženje s prijatelji.

Na kateri prostor najprej pomislite ob misli na OŠ Prule in zakaj?

- Igrišče, saj je vedno isto.
- Najprej pomislim na vhodno stopnišče za velikimi vhodnimi vrati, ker smo na njem mnogo let vsako jutro čakali, da se odprejo notranja vrata. Med sošolci je potekalo neko nepisano tekmovanje v tem, kdo bo tisti dan prvi prestopil prag notranjih vrat, saj je to prineslo posebno čast.
- Telovadnico, zaradi igre.
- Igrišče, saj je bilo ves čas isto in se ni spreminjalo.
- Na telovadnice, saj jih ima šola kar tri.
- Igrišče.
- Na veliko šolsko igrišče, ker je bilo z mano vseh osem let šole. Učilnice so se menjale, igrišče pa je ostalo isto.

Kako se spominjate svojih učiteljev? So bili zahtevni?

- Ja, učiteljica geografije.
- Učiteljev se spominjam različno, od učiteljice Viljenke v 1. c razredu, ki nam je s svojo neizmerno toplino olajšala prehod iz vrtca v šolo, do učiteljev na razredni stopnji, ki so bili že bolj resni, strogi in zahtevni. V spominu pa mi je ostal tudi vedno mrk in strog ravnatelj Dušan Merc.
- Učitelji so bili prijazni.
- Spomnim se učiteljice Cizelj, ki je imela geografijo.
- Redki učitelji so bili zahtevni, večina pa ne.
- Zelo zahtevni.
- Nekateri več, drugi premalo. Najbolj zahtevna je bila učiteljica Cizelj za zemljepis – nas je pa zato tudi veliko naučila.

Kako so učitelji ukrepali ob neprimernem vedenju učencev?

- Pri eni strogi učiteljici smo morali vse pojedsti.
- Poleg klasičnih kazni, vpisa v dnevnik, opomina in ukora je najpogostejša kazen stanje v kotu učilnice, ki se nam večini ni zdela nič kaj huda. Nekateri učitelji so v skrajni sili v učenca, ki ni upošteval opozoril, zalučali košček krede, včasih pa celo šop ključev od učilnic.

- Poslali so jih ven iz razreda.
- Bili so zelo strogi, še posebej Lidija Kroter, ki je vedno želela, da se sprazni krožnik na kosilu.
- Dali so jim opomin ali ukor.
- Z vzgojnimi ukrepi.
- Okarali so nas. Kadar je šlo zares, je kdo dobil opomin, ukorov pa se ne spomnim.

Kakšni so vaši spomini na šolske odmore?

- Lepi, pogovarjali smo se in se igrali s prijatelji.
- Med šolskimi odmori idej ni zmanjkalo. Od igranja s frnikolami na šolskem dvorišču, do lovljenja po šolskih hodnikih v nižjih razredih, pa do igranja s kartami, na katerih so bili avijoni, tovornjaki, avtomobili in kasneje do igranja taroka.
- Bilo je veliko smeha in igre.
- Lepi, ker smo se lahko pogovarjali in igrali.
- Lepi, saj so se sošolci med sabo družili.
- Zabavni.
- Med kratkimi odmori smo predvsem leteli od ene učilnice do druge in se drsali po copatih, medtem ko smo lovili ovinke. Med dolgim odmorom pa smo se tudi kaj poigrali ali zabavali.

Koliko časa ste v popoldanskem času namenili šoli (domače naloge, učenje) in kaj ste počeli med prostim časom?

- Nič, igrali smo ping pong.
- Šoli sem namenil, kolikor se je dalo malo časa, ponavadi pa je bilo to manj kot eno uro na dan, le v primeru preverjanja znanja se je bilo potrebno včasih učiti malo več. Med prostim časom sem s prijatelji sosedu in sošolcu odkrival skrivnosti Špice na Prulah. V nižjih razredih smo se igrali po vrtovih hiš, v katerih smo stanovali, veliko časa pa smo preživeli tudi na otroškem igrišču. Na pločniku sem se naučil voziti kolo brez pomožnih koles. V višjih razredih OŠ pa smo se učili rolkati /skejtati in graditi objekte / rampe (skakalnice) za izvajanje trikov. V 7. in 8. razredu pa smo v kotu otroškega igrišča zgradili tudi pravi half-pipe. Za ogrodje le-tega smo porabili lesene šablone sredinskega balkona Prulskega mostu, ki so ga ravno v tistem obdobju gradili.
- Vsak dan eno uro. Med prostim časom smo igrali nogomet in med dvema ognjema.
- Učenju skoraj nič, saj sem poslušal in bil dejaven pri pouku, igral sem tudi violino in ping pong. Jaz sem dobil idejo za ime časopisa Iskrice.
- V popoldanskem času smo šoli posvetili pol ure.

DEVETDESETA LETA 20. stoletja

Kateri dogodek vam je ostal v najlepšem spominu?

- Šola v naravi na Jezerskem. Imeli smo se super, saj smo se družili z ostalimi razredi, bili smo pa že starejši (cca 13 let) in je bilo zato še posebej zabavno.
- Miklavžev sejem.
- Šola v naravi (smučanje).
- 90- obletnica šole.
- Končni izlet, zadnji je bil v Gardaland.
- Valeta, šola v naravi.
- Spomini na šolo v naravi, ko smo skupaj s prijatelji športali, se družili in počeli neumnosti.
- Imeli smo super razred in razrednika Zofa. V spominu so mi najbolj ostale super šole v naravi.
- V najlepšem spominu so mi ostale razredne prireditve za starše, ki so se v nekem obdobju zgodile enkrat letno.

Na kateri prostor najprej pomislite ob misli na OŠ Prule in zakaj?

- Velika telovadnica, verjetno zato, ker smo tam preživeli največ zabavnih trenutkov, in v spominu imam, da smo se vedno razveselili, ko so nas učitelji odpeljali v največjo telovadnico.
- Stari del šole – tlakovanje.
- Dolgi hodniki.
- Najprej pomislim na glavno stopnišče, ko vstopiš v šolo. Predstavlja mogočnost, lepoto šole in vse spomine.
- Na hodnik in ploščice iz mozaika.
- Telovadnica, športna vzgoja.
- Na šolsko igrišče. Tam smo preživeli največ časa, ko smo se po šoli družili.
- Na telovadnico (predvsem potem, ko je bila prenovljena), ker smo tam preživeli zabavne športne ure. In pa jedilnico – kjer smo dobro jedli (špagete boloneze).
- Najprej mi na misel pride prostor oziroma delavnica za tehnični pouk, kjer so velika okna in lepo osvetlijo prostor. V tem prostoru smo imeli tudi modelarski tečaj, kjer smo iz lesa izdelovali jadrnice, s katerimi smo tekmovali na mestnem in državnem tekmovanju.

Kako se spominjate svojih učiteljev? So bili zahtevni?

- Večine se niti ne spomnim več, tisti, ki so mi pa ostali v spominu, pa so bili izjemni, kot npr. naša razredničarka Melita. Ne zdi se mi, da bi kdo bil posebno zahteven.
- Bili so bolj zahtevni kot kasneje v gimnaziji.
- Bili so OK, nekateri bolj strogi kot drugi.
- V večini so mi bili učitelji všeč (z izjemo za športno vzgojo in pa nadomestni učitelji, ki so si vzeli pravico tudi za pretirane fizične

90

90

90

90

90

90

90

90

ukrepe). Večina pa je bila kar v redu, predvsem naša bivša razredničarka Melita.

- Da, bili so zahtevni.
- Dobro, zahtevno predvsem matematika, geografija.
- Načeloma so vsi bili OK, samo peščica jih je bila dokaj strogih in zahtevnih.
- Učitelji so mi ostali v lepem spominu, z nekaterimi se srečujemo in pozdravljamo še danes. V glavnem učitelji niso bili zahtevni, če si sodeloval. V spominu imam učiteljico matematike, ki nas je spodbujala pri ustvarjanju geometrijskih slike.
- Nekaj učiteljev mi je ostalo v lepem spominu, še najboljše se spomnim učiteljice za slovenski jezik. Sicer učitelji niso bili preveč zahtevni, je pa bila disciplina učencev odvisna od avtoritete učitelja.

Kako so učitelji ukrepali ob neprimernem vedenju učencev?

- Mislim, da so delili ukore za neprimerno vedenje. Ne vem pa točno, ker sem bil priden 😊
- Učitelji so popenili.
- Učence so pograjali.
- V tistih časih se je znalo zgoditi, da je bil nekdo npr. kazensko vprašan ali pa prestavljen v prvo klopo, vendar so bili tudi kakšni ekstremni primeri, npr. vlečenje učenca za lase ali pa tudi "po riti".
- Večinoma s pogovorom.
- Najprej opomin, nato k ravnatelju gospodu Mercu.
- Po navadi je bil kak vpis v beležko, zapustitev razreda ali v najhujšem primeru obisk ravnatelja.
- Sigurno so bili učitelji bolj strogi, kot so danes. Ob neprimernem vedenju smo morali priti na zagovor, včasih so tudi poklicali starše, če je bilo res hudo. Enkrat smo skupinsko špricali – takrat nas je Zof nadrl in od takrat naprej si nismo več upali.
- Ob neprimernem vedenju so učitelji reagirali različno, nekateri so povzdignili glas, drugi so nas kaznovali z domačimi nalogami.

Kakšni so vaši spomini na šolske odmore?

- Šolski odmori so bili najboljši del dneva in kot smo takrat radi rekli, naša najljubša šolska ura.
- Igranje nogometa na hodniku, super malice, zlivanje čaja skozi okno.
- Odmori so bili prekratki, da prideš iz enega v drugi razred.
- Prijetni spomini preživeti s sošolci kot tudi z učenci iz paralelke. Dostikrat sem tudi takrat tekla v knjižnico vrniti knjige, da se izognem zamudni, vendar sem tudi dostikrat znala zaradi tega zamuditi par minut na pouk.
- Lepi, veliko druženja in dobre hrane.
- Tekanje po šolskih hodnikih.
- Igranje lovca po hodniku z žogo narejeno iz papirja in veliko smeha.
- Preživeli smo jih na šolskih hodnikih, kjer smo se igrali gumitvist, si menjali nalepke ali zbirali kakšne sličice.
- Med šolskimi odmori smo počeli različne stvari – tekli po šolskih hodnikih, včasih je kdo imel v šolski torbi kakšno malo žogo in smo si

90

90

jo podajali, ustvarjali smo tudi razne igrače iz šolske puščice (iz svinčnikov, ravnil in lepila).

Koliko časa ste v popoldanskem času namenili šoli (domače naloge, učenje) in kaj ste počeli med prostim časom?

- Časa nisem namenil prav veliko, saj sem večino odnesel med poukom, čeprav sem bil kar priden učenec, pa domačih nalog nisem rad delal oziroma sem jih naredil hitro, samo da so bile narejene. Recimo kakšne pol ure. Med prostim časom pa smo se igrali. Vsak dan in ob vsaki priložnosti.
- Veliko, ampak ne preveč. Počel sem vse živo.
- Domačim nalogam in učenju max pol ure na dan. V prostem času druženje s prijatelji na igrišču.
- Na dan sem porabila za domače naloge in pa učenje v povprečju nekje okoli 1 do 1,5 ure. Naloge so sicer bile redno narejene, ampak za učenje sem vedno čakala na zadnje trenutke. V prostem času smo se drugače veliko skupaj igrali v bližnjem parku, dobili smo se tudi pred šolo in igrali med dvema ognjema.
- Zelo malo, le za domače naloge, učenje ni bilo potrebno. Po šoli sem imela čas za druženje in glasbeno šolo ter pevski zbor.
- V popoldanskem času cca. 2 uri, saj sem tudi treniral umetnostno drsanje. V prostem času treningi drsanja, če je bil čas tudi nogomet in košarka. 30 minut do eno uro prostega časa, razen ob petkih, sobotah in nedeljah. Učil sem se po dve uri kakih sedem dni pred testom ali govornim nastopom. Med prostim časom sem se družil s prijatelji iz okolice, vozil s kolesom, igral nogomet in občasno zaigral kakšno igro na igralni konzoli.
- Šoli sem namenil zagotovo vsak dan.
- V popoldanskem času smo največ eno uro delali za šolo (ni bilo toliko domačih nalog, kot jih imajo otroci sedaj). Med prostim časom smo s sošolkami hodile na tabornike k Zmajevemu rodu in obiskovale športne krožke (rokomet, odbojko).
- V popoldanskem času sem delal domače naloge, ko se je bližala kakšna kontrolna naloga, se je bilo potrebno tudi učiti. V prostem času pa smo največ časa preživeli zunaj – na kolesu ali z žogo na igrišču.

Tjaša Bizjak, 8. a (mentorica Suzana Zgonec)

Telovadnica

Ker sem treniral rokomet, mi je najbolj ostala v spominu telovadnica, ki pa se v teh letih ni kaj prida spremenila.

Učilnica za biologijo

V starinskih vitrinah so bile v steklenih posodah v formalinu kače, žabe, kuščarji, zraven še metulji, hrošči, pa nagačeni ptiči ... Najbolj atraktivno, malce skrivnostno, pa je bilo čisto pravo človeško okostje. To naj bi bilo okostje nekdanje učiteljice za biologijo, ki je svoje kosti z lobanjo vred podarila v izobraževalne namene. Zato smo se do »nje« vedli spoštljivo in se je nismo preveč dotikali.

Pionirska prisega

V spomin se mi je vtisnil dan, ko sem postal pionir. Kulturnemu programu je sledila slovesna zaprisega, dobil sem modro kapico in rdečo ruto, ki se je kar zlila z mojim novim belim pulijem. Za nameček sem dobil še velik škronicelj sladkarij in veliko leseno modro srce, ki ga imam še danes.

Končni izlet v Portorožu

Spali smo kar na vikendu gospe razredničarke. Nepozabni trije dnevi. Ko smo se z vlakom vračali, je učiteljica za matematiko segla po torbici in nehote potegnila zasilno zavoro. Vlak se je naglo ustavil, vagon je iztiril, mi pa smo domov prišli malce kasneje.

Obisk Taborske jame

V prvem razredu smo kot nagrado za zbiralno akcijo papirja dobili izlet v Taborsko, danes Županovo jamo. Do Grosuplja smo šli z vlakom, nato smo pot nadaljevali peš. B-jevci smo edini prišli na cilj, ostali so se že prej obrnili in odšli domov. Zato pa smo mi bili nagrajeni z ogledom čarobne kraške jame. Takrat sem bil prvič v kraški jami, ki me povsem prevzela, še posebej, ko sem izvedel, da je bil malo pred našim obiskom tu na obisku pri Kosobrinu sam Kekec.

Vaje NNNP – nič nas ne sme presenetiti

Vaje, ki so bile namenjene reševanju v primeru nesreče, so bile vedno nekaj posebnega. Že zaradi tega, ker je odpadel pouk. Nismo vedeli, kaj nas čaka. Lahko bi bil potres, požar, bombardiranje. Tako smo čakali in se ob alarmu skrili pod klopi, podboje, ob zidu drseli proti stopnicam. Bližje kot smo bili izhodnim vratom, bolj smo se drli in kričaje pritekli na »varno«. Drugače je bilo v zaklonišču, kjer smo v temačnih in tesnobnih betonskih hodnikih tiho čakali, da mine. Ostaja pa grenak priokus, saj nisem nikoli bil med srečneži, ki so se lahko iz drugega nadstropja prizidka spuščali po gasilskem toboganu.

Zelenica pred jedilnico, med garažami in šolskim parkiriščem

Malo po Titovi smrti je bila tu komemoracija. Na njej je predstavnica učencev prebrala pismo, v katerem smo učenci OŠ Prule Titu obljubili, da se bomo še naprej pridno učili, da bomo marljivi,

tovariški. Pismo so nato dali v steklenico, jo zaprli, položili v jamo in vanjo posadili brezo. Danes so tam tri breze. Ne spomnim se, pod katero je steklenica s pismom.

Na šolo, sošolce in učitelje imam lepe spomine. Z osnovnošolsko ekipo prijateljujem še danes. Učiteljice so nas veliko naučile, bile so po večini prijazne in do njih smo čutili nekakšno strahospoštovanje.

Tudi ni bilo v navadi, da bi se učiteljice kaj preveč spraševalo. Poskušali smo sedeti pri miru, o kakšnem sprehajanju po razredu, pitju vode, odhodu na stranišče ni bilo govora. Če si imel žvečilni gumi in z njim delal celo balone, ti ga je učiteljica zalepila v lase. Sedeti pri miru pa ni lahko in nam tudi ni vedno uspelo. Takrat je po razredu poletel šop ključev, kreda ... Priletela je tudi kakšna klofuta.

Učenca, ki so mu lasje nesramno padali prek oči, je učiteljica kar sam ostrigla. In to z enim rezom. Spet drugega je druga učiteljica zaradi neprimerne vedenja zaprla v kabinet v tretjem nadstropju. Tam naj bi za kazen ostal več ur, on pa je odprl okno, po zunanjem robu splezal do prvega odprtega okna na hodniku in smuknil v svobodo.

Opisano zveni kar grozno, a tega učenci nismo tako dojemali. Starši so verjeli avtoriteti učitelja. Tudi POP TV-ja ni nihče klical, res pa je, da ga takrat še ni bilo.

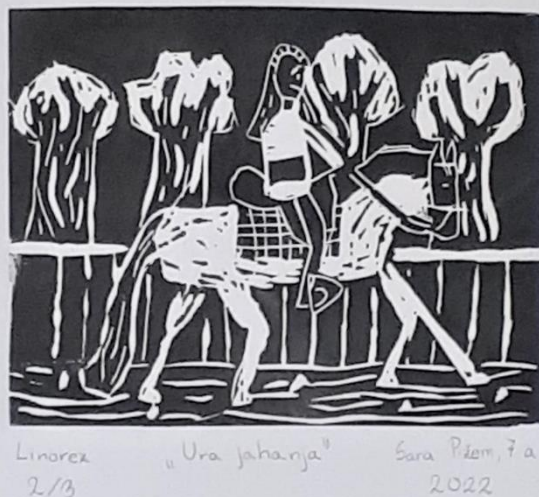
Res, da so bile učiteljice za današnje razmere stroge, a v srednji šoli sem imel lažje delo prav zaradi znanja, ki sem ga pridobil na OŠ Prule. Za to sem jim zelo hvaležen.

Tudi mi smo morali pisati domače naloge, se pripravljati na teste, brati domača branja, a tako obremenjeni, kot so današnji osnovnošolci, nismo bili. Tudi ni bilo vse tako »zares«.

Ne spomnim se, da bi na nižji stopnji padale dvojke in celo cveki. Da bi za šolo delali cele dneve, tudi zvečer, tega res nismo. Po pouku in opravljeni domači nalogi si šel ven – na trening, k tabornikom ali pa kar tako. Danes, ko se popoldne sprehajam po Prulah, vidim bolj malo osnovnošolcev.

Tine Trost, 7. a (mentorica Suzana Zgonec)

Sara Katarina Pižem, 7. a (mentorica Suzana Zgonec)

Jaša Krošel, 7. c (mentorica Suzana Zgonec)

Za vas smo izbrskali

neverjetnih dejstev o šoli:

1. Beseda "šola" je grškega izvora in pomeni "prosti čas".
2. Fantje iz starodavne Šparte niso samo hodili v šolo, ampak so v njej živeli tudi več mesecev. Tam so se udeleževali turnirjev in se ukvarjali s športom.
3. Najstarejša šola na svetu je muslimanska univerza Karaouin v Palestini.
4. Peter Veliki je ustvaril prvo šolo v Rusiji, kjer so se učili samo fantje.
5. V čeških šolah ni učiteljev, ki bi poučevali samo en predmet.
6. Indija slovi po šoli, ki ima največ učencev: 28 tisoč ljudi.
7. Najdražja šola na svetu je angleška "International School for Ladies and Gentlemen". Plačilo za en mesec študija znaša 80.000 USD (69.072,40 €).
8. Na Japonskem v šolah delajo samo moški.
9. Thomas Edison je bil v šoli le 3 mesece, učitelj pa ga je poklical "neumnega".
10. V Sydneyju je bila odprta prva angleška šola za papige.
11. Po koncu vsake ure na Finskem morajo učenci ne glede na vremenske razmere iti ven.
12. Za najdaljše predavanje na univerzi se šteje tisto, ki je trajalo 50 ur.
13. Na Japonskem se opravlja šolski sprejemni izpit.
14. Skoraj vse univerze v Evropski uniji imajo več študentk kot študentov.
15. V Indoneziji je večina učiteljev v šolah mlajših od 30 let.

16. Na Finskem je v šoli prepovedano klicati učenca pred tablo, če tega ne želi.

17. Na svetu obstajajo podzemne in nomadske šole.

18. Postavitev zvezd na ameriško zastavo si je izmislil šolar.

19. Od začetka so bile šole za razprave in ne za učenje.

20. Vsak učenec šole na Japonskem ima svojo številko.

21. Albert Einstein je v šolskih letih veljal za slabega učenca.

22. Obstaja šola, v katero otroci radi hodijo. Nahaja se v Stockholmu. Ni učilnic in s tem tudi ni sten.

23. V Indiji otroci obiskujejo šolo od 4. leta dalje.

24. Abraham Lincoln in George Washington sta bila šolana na domu.

25. Po statističnih podatkih imajo študenti, šolani na domu, manj verjetnosti, da bodo kršili zakon.

26. V ZDA obstaja pustolovska šola, kjer se ne učijo iz učbenikov, temveč iz tega, kar učenci vidijo pred seboj.

27. V japonskih šolah ni čistilk.

28. Na Norveškem je obstajala šola s samo enim učencem.

29. Šolski dan v brazilskih šolah se začne ob 7. uri zjutraj.

30. V Urugvaju učitelji učitelje pozdravijo s poljubom.

Alja Sterle

Zvezde pravijo

Vsak človek je pomemben – kot posameznik v družinskem, prijateljskem, službenem in družbenem okolju. Nekateri pa so znani širše, morda zaradi kulturnih, športnih, gospodarskih ali političnih dosežkov. Novinarka Zala je poiskala nekaj znanih Slovencev, ki se nekoč gulili prulske klopi, in jim za rubriko Zvezde pravijo zastavila tri enaka vprašanja.

Vir: osebni arhiv

NEŽA SMOLINSKY

Je mlada igralka. Izmed več kot 1000 otrok za vse vloge v filmu Gajin svet je bila izbrana za vlogo Tee, Gajine starejše sestre. Prek dramskega krožka na OŠ Prule je sodelovala v predstavi Nekaj sporočil za veselje v SNG Drama, kot srednješolka pa v gimnazijski predstavi Romeo in Julija v vlogi Julije, obiskuje Gimnazijo Poljane.

Kakšni so vaši spomini na Osnovno šolo Prule?
Se vam je v spomin vtisnil kakšen poseben dogodek?

Moji spomini na osnovno šolo so polni smeha in dobrih šal. Iskreno se mi je najbolj vtisnila v spomin proslava ob 100-letnici OŠ Prule. Še zdaj težko verjamem, kako dolgo je od tega.

Ali so bili učitelji strogi?

Nekateri ja, nekateri ne, mislim pa, da je strogost do neke mere nujna.

Ali se spomnite kakšne potegavščine?

Potegavščine pridejo v poštev v zgodbah iz gimnazije. Lahko se samo pohvalim, da sem med kosilom pojedla največ solate v razredu.

Imate kakšno sporočilo za šolo?

Nikoli ne pozabite slediti svojim sanjam, vse se da, če se hoče. Potrebno je samo verjeti vase.

Vir: www.siol.net

ANJA ŠTANGAR

Slovenska judoistka, ki dosega uspehe na mednarodnih tekmovanjih. Lani marca je postala državna prvakinja do 57 kg, potem ko je decembra 2020 premagala raka (Hodgkinov limfom).

Kakšni so vaši spomini na Osnovno šolo Prule?
Se vam je v spomin vtisnil kakšen poseben dogodek?

Na OŠ Prule imam večinoma lepe spomine, s kar nekaj posebnimi dogodki. Mogoče bi izpostavila, da je ravnatelj Dušan Merc zaradi mene prestavil termin valet, saj sem potem odpotovala na Japonsko na priprave.

Ali so bili učitelji strogi?

Mislím, da so bili učitelji večinoma premalo strogi.

Ali se spomnite kakšne potegavščine?

Ker sem spadala med "ta pridne", se kakšnih posebnih potegavščin ne spomnim.

Imate kakšno sporočilo za šolo?

Šoli sem zelo hvaležna, da mi je omogočala poleg obveznega pouka še kopico obšolskih dejavnosti (različni športi, raziskovalne naloge, prva pomoč ...). Upam, da sem zadovoljivo odgovorila, če pa vas še kaj zanima, pa kar vprašajte.

Vir:
<https://tanjasonc.com/galerija/>

TANJA SONC

Slovenska violinistka, ki je osvojila je številne nagrade na nacionalnih in mednarodnih tekmovanjih, kot solistka in komorna glasbenica koncertira po vsem svetu. Umetnica je od sezone 2017/2018 članica Komornega orkestra v Švici, kjer živi in muzicira.

Kakšni so vaši spomini na Osnovno šolo Prule? Se vam je v spomin vtisnil kakšen poseben dogodek?

Na OŠ Prule imam čudovite spomine, saj so me vse učiteljice zelo podpirale na moji poti in so dobro razumele, da je glasba moja prioriteta. Moja razredničarka Vida Testen je bila neverjetna oseba, večkrat je tudi prišla na moje koncerte in zato sem ji hvaležna.

Ali so bili učitelji strogi?

Učitelji so seveda zahtevali svoje, ampak sama sem vedno želela pokazati vse, kar lahko, se čim bolj pripraviti pri vseh predmetih (kljub temu, da matematika in fizika nista bila moja top predmeta). Zaradi dobrega načrtovanja učenja in zahtev učiteljev sem se veliko naučila.

Ali se spomnite kakšne potegavščine?

Razred je bil raznolik, med sošolci smo imeli drugačno vero, mentaliteto – kar je vsem nam zelo pripomoglo k strpnosti in sprejemanju raznolikosti v življenju.

Imate kakšno sporočilo za šolo?

OŠ Prule želim vse dobro v prihodnosti, veliko strpnosti, saj so časi zelo drugačni kot takrat, ko smo mi hodili v šolo in res ni lahko za mlade generacije. Naj naprej podpirajo individualnost in raznolikost, saj lahko tako posameznik uspe in se razlikuje od ostalih.

Vir:
www.mgl.si

LOTOS VINCENC ŠPAROVEC

Je slovenski gledališki in filmski igralec. Igra predvsem v Mestnem gledališču ljubljanskem, kjer se je letos preizkusil tudi kot režiser s predstavo Človek morju. Na televiziji smo ga nazadnje spremljali v seriji Primeri inšpektorja Vrenka.

Kakšni so vaši spomini na Osnovno šolo Prule? Se vam je v spomin vtisnil kakšen poseben dogodek?

Osnovno šolo Prule sem obiskoval med letoma 1977 in 1985. Trenutno se najbolj spomnim, ko je šola dobila prizidek z novimi učilnicami, knjižnico, jedilnico in zaklonišče.

Ali so bili učitelji strogi?

Ja, bili so strogi, a tudi pošteni. Imeli so avtoriteto – tako strokovno kot moralno.

Ali se spomnite kakšne potegavščine?

Pred uro biologije, ko bi morali pisati kontrolko, smo iz terarija izpustili vse paličnjake, ki jih je negovala učiteljica. Ko je prišla v razred, smo rekli, da ne vemo, kako so paličnjaki pobegnili. Potegavščina je bila uspešna, smo namesto, da bi pisali kontrolko, lovili in iskali paličnjake po razredu.

Imate kakšno sporočilo za šolo?

Radi se imejte, pomagajte si in bodite po možnosti ponosni, da hodite na OŠ Prule. In verjemite, da je »eye-contact« pomembnejši kot »eye-phone«.

Lep pozdrav, Lotos Vincenc Šparovec

DR. MIRO CERAR

Draga Zala,

lepo te pozdravljam in prav tako tudi druge člane literarno-novinarskega krožka OŠ Prule. Zelo me veseli, da imate ta krožek in da vas zanimajo tudi teme, ki presegajo zgolj okvir šolskega učnega načrta. Takšne občolske dejavnosti so lahko v marsičem zabavne, hkrati pa vedno prinesejo zanimiva spoznanja in izkušnje, ki so dragocene tudi za kasnejše življenje.

Meni je dala OŠ Prule dobro osnovno izobrazbo ter bogato popotnico znanja in začetnih življenjskih izkušenj, ki so mi uspešno pomagale pri nadaljnjem šolanju ter uveljavljanju v družbi. Predvsem pa sem na Prulah skupaj z mnogimi sošolci in prijatelji preživel prijetno in zanimivo otroštvo, z veliko igre, športa in učenja na ulici - takrat namreč ni bilo mobilnih in interneta, tako da smo se veliko družili na šolskem igrišču, na dvoriščih pred hišami ali bloki ter ob Ljubljani, pogosto pa smo drug drugega obiskovali tudi na domu.

Kakšni so vaši spomini na Osnovno šolo Prule? Se vam je v spomin vtisnil kakšen poseben dogodek?

Moji spomini na OŠ Prule so večinoma prijetni. Svojim učiteljicam in učiteljem sem hvaležen za pridobljeno znanje in veseli me, da zdaj v to (vašo) šolo hodita tudi moji nečakinji Neža in Lučka.

Ker sem kot otrok oboževal nogomet in v višjih razredih košarko, sem veliko časa preživel na šolskem športnem igrišču. Sicer pa se še danes živo spominjam

svojih jutranjih prihodov v šolo, šolskega zvonca, odmorov in malic, različnih iger in nagajivosti ter seveda učenja. Šole sem se najbolj veselil zaradi družbe, kajti imel sem kar veliko prijateljev. Učenje mi je šlo še kar dobro od rok, tako da s tem večinoma nisem imel zadreg, čeprav sem se včasih zaradi posvečanja igri in prijateljem tudi premalo učil in zato dobil kakšno slabšo oceno, ki sem jo nato moral popraviti. V nižjih razredih sem obiskoval matematični krožek in kasneje tudi šahovskega. Šah me veseli še danes, moje zanimanje za matematiko pa je sčasoma popustilo, kar se je izrazilo tudi kasneje, ko sem se odločil za študij prava in ne za kakšno tehnično ali naravoslovno smer.

Ko danes gledam nazaj, ugotavljam, da so se pravzaprav vsi učitelji in učiteljice trudili, da bi nam dali kar največ znanja. Seveda pa smo bili učenci za vse to različno dojemljivi. Ravno zato je obvezna šola tako pomembna, kajti če bi se morali otroci in mladostniki učiti le iz lastne pobude, nas marsikaj enostavno ne bi zanimalo ali bi se nam zdelo pretežko in se tako marsičesa ne bi nikoli naučili. Šola pa te enostavno prisili, da razširiš svoje obzorje tudi na področja, ki bi jih sicer povsem zanemaril, vendar pa se kasneje izkaže, da je edino takšno širše znanje lahko zadostna podlaga za uspeh v poklicu in življenju nasploh.

Naj še omenim, da sem bil več let tudi šolski harmonikar. Ker sem v času osnovne šole obiskoval nižjo glasbeno šolo, kjer sem se učil igranja harmonike, me je učiteljica Bregar, ki je bila zadolžena za šolske proslave, določila, da sem moral na teh proslavah nastopati z igranjem prazničnih pesmi, hkrati pa sem s harmoniko spremljal tudi nekatere nastope šolskega pevskega zbora. Tega sicer nisem prav maral, ker doma nisem vedno dovolj zavzeto vadal in sem se bal, da pri nastopu ne bom dovolj dober. Ampak učiteljica je strogo zahtevala, da na nastopih sodelujem, zato sem se pač moral potruditi, da sem svojo nalogo opravil.

V spomin se mi je še posebej vtisnilo, ko nas je na povabilo učiteljice slovenskega jezika v razredu obiskal takratni gledališki in filmski igralec Janez Škof. Govoril nam je o svojem življenju in poklicu, povedal kaj o svojih uspehih in napakah ter nas pozabaval, ko nam je prikazal, kako igralec nastopa na odru. Ker je bilo to živo pričevanje uspešnega in zanimivega človeka, sem še danes hvaležen učiteljici, da nam je omogočila to posebno izkušnjo.

Ali so bili učitelji strogi?

Nekateri da, nekateri ne. Tako kot je to verjetno povsod. Nekaterih smo se zaradi strogosti kar bali,

npr. pri matematiki, k nekaterim pa smo šli radi, ker smo se zaradi njihove toplote in prijaznosti počutili bolj varne. Danes, ko gledam nazaj, spoštujem oboje. Seveda je narobe, če je kak učitelj vzvišen, prezirljiv ali nesramen do učencev. Toda če je strog, ko zahteva znanje, ni s tem nič narobe. Še bolj pa je, če zna biti ob tem tudi človeško topel, tako da čutiš, da mu je mar zate in za druge. Ko se starejši ljudje spominjamo šole, še bolj cenimo tiste učitelje, ki so znali biti tudi primerno zahtevni in strogi, kajti pri njih smo se pogosto naučili največ – za poklic in življenje. Spomin se učiteljice Cizelj, ki poučevala geografijo (zemljepis) in od nas zahtevala tudi, da smo prebirali dnevne časopise, da smo se informirali o tem, kaj se v Sloveniji in po svetu dogaja. To ni bilo predvideno v učnem načrtu, je bila pa odlična šola za življenje, kajti brez spremljanja dogodkov preko medijev si povsem družbeno nerazgledan.

Ali se spomnite kakšne potegavščine?

Spomnim se, kako se je končala moja lastna potegavščina s ponarejenim podpisom. Že v drugem razredu sem zaradi nagajanja dobil opozorilo učiteljice, ki ga je zapisala v mojo pisno beležko. Ta pisni opomin bi moral doma pokazati mami, ki bi se nato pod njega podpisala. Ker pa sem hotel doma to prikriti, sem našel na nekem dokumentu mamin podpis in ga po tem vzorcu lastnoročno ponaredil v šolski beležki. Učiteljica je verjela, da je to mamin podpis in vse bi bilo »v redu«, če ne bi moj sošolec kmalu zatem dobil enak opomin in me vprašal za nasvet. Povedal sem mu, kako sem se znašel in prav tako je nameraval storiti tudi on. Vendar pa je pod svoj opomin mamino podpisal z besedama »moja mamica«. Ker je bilo učiteljici seveda takoj vse jasno, ga je vprašala, kje je dobil to idejo. Povedal je, da jo je dobil od mene in vsa zgodba je prišla na dan. Na srečo sta se učiteljica in moja mama ob vsem tem bolj zabavali, kot pa jezili, jaz pa sem se praktično naučil, da ima laž kratke noge.

Imate kakšno sporočilo za šolo?

Imam dve sporočili. Prvo namenjam učiteljem. Poglobljajte svoje znanje, nato pa verjemite vanj in bodite dovolj pedagoško avtonomni. Ne dovolite, da vam pretirano skrbni starši ali kdo drug narekuje, kako morate učiti mlade rodove. Dovolite si ob predpisani snovi povedati tudi kakšno dodatno zanimivo in poučno zgodbo ali življenjsko izkušnjo ter pokažite učencem, kakšen je predan in avtonomen učitelj. Samo takšni pozitivni učiteljski zgledi namreč lahko resnično vzgajajo in miselno oblikujejo učence kot svobodne duhove in odgovorne ljudi, ki jih družba še kako potrebuje.

Alina Jarh, 7. b (mentorica Suzana Zgonec)

Drugo sporočilo je za učence. Življenje je učenje. Seveda je in mora biti življenje tudi zabava, ampak le kadar se učimo, življenjsko (osebno) napredujemo.

Šola je le del življenjskega učenja. Vendar zelo pomemben del. V njej se ne učimo le šolske snovi, pač pa tudi medčloveških odnosov, v dobrem in slabem. Bodite zato potrpežljivi in vztrajni tam, kjer vam je v šoli težko, kajti v življenju se boste vedno morali znati prebijati skozi izzive in težave. Tam, kjer vas v šoli stvari zanimajo in pritegnejo, pa zažarite z vso svojo energijo in pokažite učiteljem, sošolcem in svetu vse svoje sposobnosti, znanje in dobro voljo.

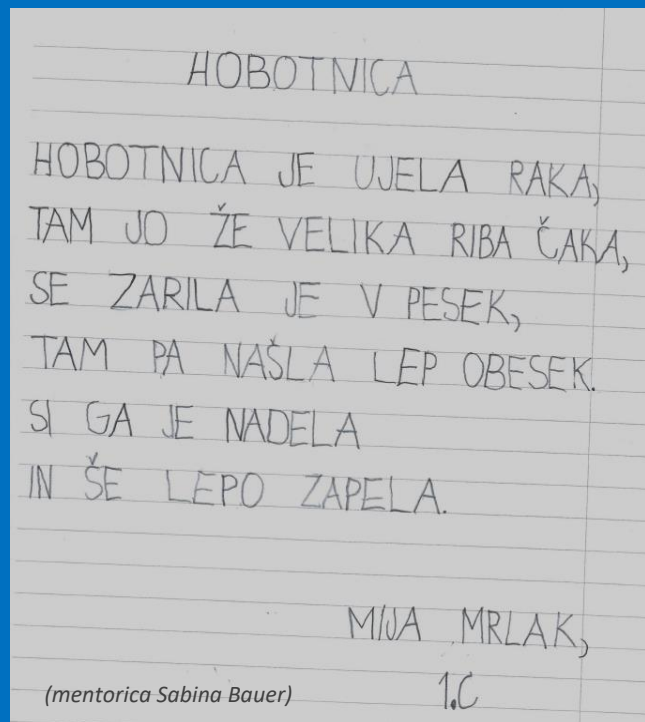
Draga Zala,
lepo se ti zahvaljujem za priložnost, da obudim svoje spomine na osnovnošolske dni ter posredujem tebi in ostalim učencem kako zanimivo ali poučno misel.

Lep pozdrav,

dr. Miro Cerar

profesor na Pravni fakulteti Univerze v Ljubljani, nekdanji predsednik vlade (2014–2018) in zunanji minister Republike Slovenije (2018–2020)

Pesnimo in pišemo

KAJ JE ZAME ŠKODA?

Mentorica Helena Vesel

Škoda,
da ne morem cel dan
gledati ekrana.

Škoda,
da ne morem biti
doma čisto sam.
To bi se zabaval
kar cel dan.

Škoda,
da mora biti
domača naloga.

Škoda,
da se igrače ne pospravijo same.
To bi se igral
kar cel dan.

Maks Petrovčič, 3. b

Jon Urh, 7. a (mentorica Suzana Zgonec)

Škoda,
da ne raste denar na drevesih.
Škoda,
da nimam 1000
drugačnih bonbonov!

Škoda, da nimam
čarobnega nalivnega
peresa.
Škoda, da
šola lahko traja
8 šolskih ur.

Primož Stvarnik Ojsteršek, 3. b

Škoda,
da nisem bilijonar
kot najbogatejši človek na svetu.
Škoda,
da nimam telefona,
škoda,
da obstaja šola,
in škoda,
da se naloge ne pišejo same.
Škoda
da v rokometu nimamo tekme za pokal,
škoda,
da nimamo
ves čas počitnic
in sploh škoda,
da ne letim.
Škoda,
da ni vse iz sladkorja,
škoda,
da ne gledam ves čas televizije,
škoda,
da vsak dan ne grem k prijatelju,
Škoda, da je korona.

Aljaž Pibernik, 3. b

Zame je škoda,
da mama in oče tako pozno
hodita spat, jaz pa
ne morem,
zame je škoda, da nimam
playstationa 5,
zame je škoda,
da za rojstni dan
ne dobim računalnika,
zame je škoda,
da v šolo hoditi moram,
zame je škoda
da svet ni bonbon!
Zame je škoda
da pesem konča se,
zame je škoda ... zame je škoda ...

Gaber Plantarič, 3. b

Danilo Guslov, 5. C (mentorica Suzana Zgonec)

Jagoda Rupnik, 5. C (mentorica Suzana Zgonec)

PESEM SE SKRIVA

Kje se skrivaš, pesem?
Rad bi te našel,
pa ne vem, kje.
Vem, da je nekje,
a to le bog ve,
a jaz na žalost ne.

Kje nahaja se pesem?
Če dobil bi le namig,
bil bi srečen
kot takrat,
ko pesem sem imel.

Mark Pirc, 6. a

PESEM

Najlepša pesem nastane,
ko ne veš, kaj napisati,
velikokrat se mudi
in jo moraš hitro dokončati.

Zato se je treba zazreti vase
in razmisliti, kaj napisati.

A vedno ti uspe,
če pokukaš v svoje srce
in tako lepe in prave besede najdeš.

Ana Tači, 6. a

LJUBEZEN

Ko nekoga imaš rad,
zate ni vesel vsak.
Če s fantom se družiš,
si nesramnih pogledov ne zaslužiš.

Ljubezen je kot pisana sreča,
če prepiraš se, je rdeča.
Naučiti jo je treba, kako se brzda,
da ne bo tako predrzna.

Ljubezen ni samo do ljudi,
lahko je do hrane,
pred katero slina se ti cedi.

To je pesem o ljubezni!
Ljubezen polepša naš svet,
šele ko se imaš rad, nastane prelepi cvet.

Maja Križanič, 6. a

ŠKODA

Škoda, da ne morem imeti
iPhona 13 Pro.

Škoda, da z neba
ne padajo jagode.

Škoda je, da ne morem imeti
vsega, kar si želim.

Zaprem oči in za hip vse to imam.
In potem?

Ne rabim tega. Imam prijatelje,
družino, podporo in ljubezen.

Škoda, da ne bi tega doumela.

Ana Tači, 6. a

MOJ PRIJATELJ

Ko le imel bi prijatelja,
bil bi srečen,
bil vesel,
če bi ga imel!

Prijateljstvo je kot bogastvo,
ki ga nosiš povsod s seboj,
globoko v tvoje srce,
deliš si ga z nekom.

Ko se skregal bi,
morda bilo bi mi vseeno,
a hkrati bil bi žalosten,
kot kup nesreče bi živel.

Mark Pirc, 6. a

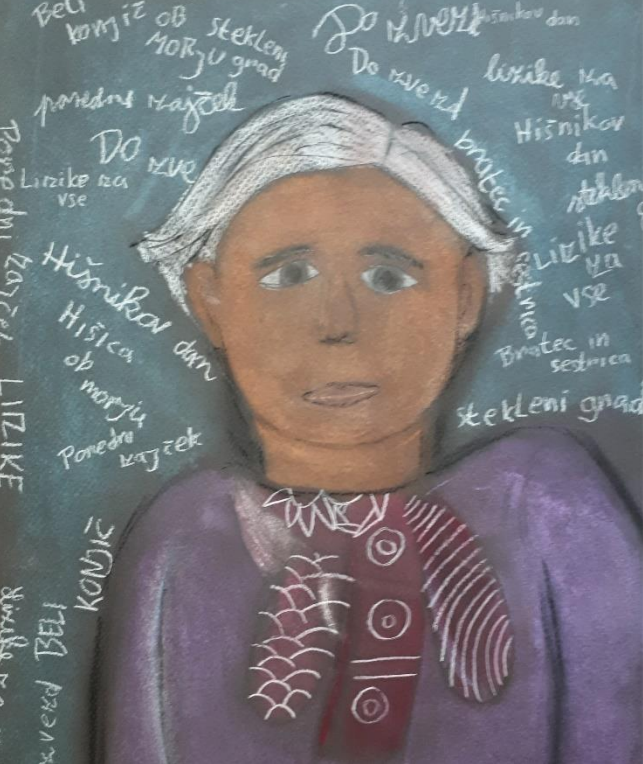
JUTRO

Ko se zjutraj zbudim, poletim
in pomislim na sanje,
kako v njih drhtim.
Rada bi kar zlezla vanje.

Zaslišim krik poletja,
močan krik.

Zaslišim krik petja
in en velik sončni dotik.

Ema Gorogranc Čargo, 6. a

POET

Kdo je poet,
njemu so pesmi cel svet.
Vse obveze vrže v kot,
da nadaljeval bi pesniško pot.

Na sprehod gre, na svež zrak,
usede se na idej poln vlak.
Dene si jih v rokav,
ko vozijo se čez velik vogal.

Doma na plakate zapiše,
da nove rime išče.
Obesi jih na klop`co, stene in drevo,
gotovo videl jih bo kdo.

Točno čez teden dni
res nove rime dobi.
Nato na list, ves prevzet,
napiše nov naslov – Poet.

Neža Jambrošić, 6. b

POEZIJA

Poezija je zanimiva veda.
V njej so tudi rime seveda,
zanjo je potrebna domišljija,
saj to je poezija.

S poezijo se ukvarja pesnik,
ki ne dela razlik,
zanj so otroci veselje,
ker ima vsak lepe želje.

Juta Grasselli, 6. b

RIMA (Moja pesem)

Vsaka pesem ima rime,
kratke, dolgočasne in oklepajoče,
če pesem nima rime, je kakor leto brez zime,
če je pesem brez rime, v samoti sama joče.

Rima naredi pesem zanimivo,
kot sneg naredi zimo.
Otroci snega se veselijo
kot pesnik, če v glavi najde rimo.

Vita Grasselli, 6. b

PESEM

Včasih navdiha ni
in pesmi se ne da začeti.
Mogoče mi ga daš prav ti,
ko jo začneš peti.

Zdi se mi,
da so pravi geniji ti pesniki,
že se jim ideja porodi
in kot bi mignil, pet verzov na papirju stoji.

Um se zbistri,
zvok vetra v daljavi šumi
in tu je,
pesem že po mojih mislih pluje.

Pa čeprav ni najboljša,
je moja
in bo zavedno moja
in nihče mi je ne more vzeti.

Isa Snoj, 6. b

MOJA RIMA

Moja rima je kakor zima,
je hladna in dolga,
včasih sončna in ledena,
pa vendar je vesela.

Z rimo se igram,
da pesmi dam značaj,
moja rima je prava,
kot poezije je narava.

Jan Karas, 6. b

RIMA

Rima je par
ne ljubezenski par –
je pesniški par,
in tudi neki dar.

Rima je kot pantomima,
saj se skriva v naših možganih
in čez čas pride na plan
in se rima na lan.

Luka Amand, 6. b

POET

Mesec sije bled,
za mizo sedi poet,
skozi okno strmi,
v luno bolšči.

Jutro že noč prepodi,
poet za mizo spi,
mesec ga navdihnil ni,
zato rime našel ni.

Maks Lavrih, 6. b

RIMA

Ko pesnik piše pesmi,
se mu zatika z rimo tišina
saj v drugem verzu najde le rimo "barrina".

Ko razmišlja o rimah v glavi spet
in spet nastaja tišina, saj se rima
ne rima na besedo poet,
in od nenehnega pisanja mu je skoraj pisalo
začelo letet'.

A ko pesnik končno pesem napiše,
spet novo rimo zapiše.
Zapisano rimo spet obišče novo besedilo
in pesnik spet najde svoje gonilo.
A mu še kar ne gre in ne gre,
zato se odloči, da na dopust odide,
dokler ne najde te rime.

Lana Doles, 6. b

Mentorica Bojana Mlinar Podobnik

Gašper Rozman, 7. c (mentorica Suzana Zgonec)

UMETNOST

Umetnost je umetnost,
umetnost ni greh,
A če hočeš umetnost,
potrebuješ tudi smeh.

Umetnost je izvirna,
umetnost je mirna,
ampak najpomembnejše je –
umetnost je kreativna.

Gala Sever, 6. b

Kara Grebenjak Furlani, 7. a (mentorica Suzana Zgonec)

KAKO SEM SE NAUČILA VOZITI KOLO

Ko sem bila majhna, sem se zelo rada vozila s kolesom. Ampak ker je imel še pomožna kolesčka, sem nekega dne očiju rekla, da mislim, da je že skrajni čas, da se naučim voziti brez njih.

Takoj se je strinjal, saj sem bila takrat stara že skoraj šest let in sva oba menila, da bi bilo dobro, da se naučim voziti kolo, še preden začnem hoditi v šolo. Med poletnimi počitnicami sva skoraj vsak dan prihajala na ljubljansko tržnico, kjer sem imela dovolj prostora za kolesarjenje. Na začetku je moj oči držal kolo in tekel za mano, jaz pa sem pedala poganjala kot nora. Ko mi je uspel razložiti, da ne smem voziti tako hitro, je, medtem ko sem peljala, na skrivaj spustil kolo. In končno, naučila sem se voziti kolo! A imela sem še dve težavi. Na ovinkih si nisem upala zavijati in nikakor se nisem znala ustaviti, zato me je oči vedno čakal na ovinkih in me tam ustavljal. Nekega dne, ko sva spet prišla vozit kolo, me je oči tako kot ponavadi čakal pri ovinku, jaz pa sem zbrala pogum in namesto da bi zapeljala proti očiju, sem obrnila balanco in se naučila zavijati. Od veselja sem zavriskala in pri tem opazila, da se bom zaletela v neko stojnico. Nehala sem poganjati, stisnila zavore in od strahu sem zamižala. Ko sem odprla oči, sem stala pol metra pred prazno stojnico in ugotovila sem, da se znam tudi ustaviti. Prikolesarila sem do očija, ki je še vedno stal pri ovinku in ploskal od navdušenja. Takoj me je fotografiral, jaz pa sem se ob kolesu postavila, kot da bi pravkar zmagala na Tour de France.

Ko sem prišla domov, sem novico povedala še svoji mami in sestri. Vsi smo bili veseli, od takrat naprej pa še raje kolesarim.

Zarja Ftičar, 5. c

(mentorica Olga Debeljak Babnik)

Juta Graselli, 6. b (mentorica Suzana Zgonec)

Brina Ftičar, 8. c (mentorica Suzana Zgonec)

MOJ PRVI ŠOLSKI DAN

Ko sem se zjutraj zbudil, sem bil nervozen. Bil je moj prvi šolski dan.

Hitro sem se pripravil in z očijem in mamico odšel v šolo. Stavba se mi je zdela zelo majhna, za šolo, saj sem v risankah videl še veliko večje šole. Najprej so nam učenci šestih razredov razdelili sončnice, nato pa smo se odpravili v naš razred. Spoznali smo našo prva učiteljico, ki ji je bilo ime Anja. Najprej smo se igrali igro zeleni krokodil, nato pa smo odšli na lutkovno predstavo, ki so jo za nas odigrali v šoli. Tistega dne sem spoznal Tima, ki je zdaj moj najboljši prijatelj, Urbana, ki je tudi moj prijatelj, pa se od takrat sploh ne spomnim. Tisti dan smo dobili tudi slastno čokoladno sladico in slovensko zastavo.

Sladkanjem smo nadaljevali doma, saj ima 1. septembra moja mamica rojstni dan in smo zato kupili veliko škatlo makronov. Čisto vse smo jih še ta dan pojedli.

Šolski dan je bil zelo zabaven, saj smo se veliko igrali.

David Vesel, 5. c

(mentorica Olga Debeljak Babnik)

DOBRO SE ZAČNE Z DOBRIM

Medved se zbudi iz zimskega spanja, pomlad je. Lačen je in zaželi si slastnega medu. Vsa leta je kradel med v panju tristotih čebel, v tretji vrsti bukev od svojega brloga. Vsako leto je ukradel dva litra medu in s tem čebele zelo razjezil.

Ta pomlad je zelo deževna. Cvetlice ne cvetijo, drevesa brez sonca ne morejo odganjati cvetov. Čebele so zelo zaskrbljene, saj brez cvetov ne morejo nabirati cvetnega prahu in nektarja, iz katerega izdelujejo med, brez katerega ne morejo nahraniti sebe in matice čez zimo. Medved je dobrodušen in dobrega srca in začuti slabo vest. Vsako leto je čebelam ukradel dva litra medu in se z njim sladkal. Zato se odloči, da bo tokrat pomagal čebelam v stiski. Spomni se, da obstaja travnik devet kilometrov daleč. Čeprav so čebele zelo delavne, lahko letijo tri kilometre daleč.

Lenart Umnik, 3. a (mentorica Suzana Zgonec)

Nastasia Ogrizek, 6. c (mentorica Suzana Zgonec)

Medved ve, da sam ne bo mogel prinesiti dovolj cvetlic, zato je povabil sedem svojih medvedjih prijateljev. Vse je teklo kot po medu, dokler niso naleteli na močno, deročo reko. Držeč za rep so varno prečkali reko. Hodili so tri dneve in noči ter končno prispeli do dišečega, cvetočega, drhtečega travnika. Na njem so rastle regrati, vijolice, marjetice, ivanjščice, zlatice ter ostalo poljsko cvetje. Medvedje so pokosili cel travnik in skupaj nabrali enajst velikih šopkov cvetja. Težko so nosili toliko šopkov, zato so poklicali tri jelene, ki so jim dobrosrčno pomagali prečkati reko.

Maša Mlekuž, 8. c (mentorica Suzana Zgonec)

Po treh nočeh in treh dneh hoje so prišli do popolnoma obupanih čebel in jim pred panj usuli enajst velikih šopkov rož. Čebele, ki so mislile, da zime ne bodo preživele, niso mogle verjeti svojim očem. Kot bi mignil, so delovne čebele začele nabirati cvetni prah in nektar. Po enajstih trdih dneh dela so pridelale enaindvajset litrov medu, kar je zadostovalo za naslednjo zimo, nekaj pa ga je ostalo za zahvalo jelenom in medvedom.

Dobra dejanja se povrnejo z dobrimi dejanji.

Taj Cocej Minatti, 7. a

(mentorica Tea Trušnovec)

MAČKA IN PES

Mačka je živela pri družini na deželi. Imela se je zelo lepo. Skozi majhen vhod je hodila v hišo, kjer je imela hrano in topel prostor za spanje. Prespala je vse dopoldneve, ko lastnikov ni bilo doma. Rada je hodila po sosedovih vrtovih. Bila je zelo previdna, saj je bilo v vasi polno psov. Na srečo so bili v pesjaki ali pa privezani. V bližnji gozd si ni upala, ker je bilo tam veliko živali, ki se jih je bala.

Lucija Vita Nose, 7. b (mentorica Suzana Zgonec)

Nekega dne so lastniki v hišo pripeljali psa. Pravzaprav mladička. Bil je malo večji od nje in vsi člani družine so se ukvarjali samo še z njim. Nanjo pa so pozabili. Še je dobivala hrano, vendar je sedaj ob njeni skodelici za hrano in vodo, stala še ena za psa. Mislila si je, da tako ne gre več naprej. »Pes bo zrasel v velikega psa in bo moj sovražnik, tako zame tu ne bo več prostora,« si je mislila, zato se je odločila, da se mora psa na vsak način znebiti. »Tako ga bom spraskala in prestrašila, da se ne bo nikoli več vrnil v mojo hišo.« Domači so opazili, da mačka mladička ne mara. Zato je niso več pustili v zgornje nadstropje.

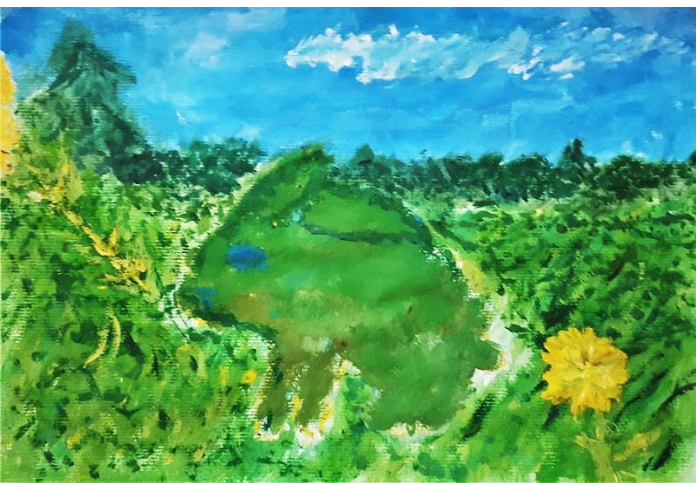

Filip Bračić. 8. c (mentorica Suzana Zgonec)

Nekega dne, ko ni bilo kogar doma, je odšla v zgornje nadstropje. Danes je pravi trenutek, da mu pokažem svoje kremplje, si je mislila. Psiček je ležal na svojem prostoru in spal. »Tako vstani,« je zakričala mačka in stegnila kremplje proti njegovemu smrčku. Psiček se je prestrašeno stisnil v kot. Rekel ji je, da ga sedaj, ko je še mladiček, lahko spraska in podi stran. »Bom pa tudi jaz zrasel in bom veliko večji in močnejši od tebe. Jaz te ne sovražim, tako kot ti mene. Želim si, da postaneva prijatelja,« še doda. Mačka se je zamislila, kaj če ima prav. Mogoče pa ne velja, da sta vsak pes in mačka vedno lahko sovražnika. Očitno sem tega mladička napačno ocenila in mu rekla, pa bodiva prijatelja. Psu je bilo všeč, da je imel nekoga, mačka pa je tako zopet prišla v zgornje nadstropje. Tudi na sprehode je hodila s psom, a vendar samo do gozda. Tam je bilo zanj še vedno vse neznano in grozljivo.

Nauk zgodbe je, da ne smemo soditi ljudi ali živali po zunanosti in splošnem prepričanju. Vedno obstajajo tudi izjeme, ki so drugačne. Takšna sta tudi pes in mačka v tej basni.

Brina Maier, 7. a (mentorica Tea Trušnovec)

Oskar Šesek, 7. b (mentorica Suzana Zgonec)

Emina Kajević, 8. c (mentorica Suzana Zgonec)

ZAJEC IN LISICA

Vsako leto so lisice na novo leto zajcem pokradle čisto vso hrano. To leto so bili zajci, kakor vsako leto, pogumni, neustrašni in pripravljeni. Čakali so veliko dni, a njihovo čakanje se ni izplačalo.

Zajci so se odpravili proti lisičji vasi. Tam pa o prestrašenih lisicah ni bilo ne duha ne sluha. Po dobri uri iskanja so našli svojo vabo. Vse lisice so bile zbrane v eni hiši. Po premlevanju zajčje družbe so sklenili svoj načrt. Opogumili so se in se odpravili v lisičjo hišo. Tam nobena lisica ni niti mignila z ušesi. Zajčji vodja se je podal prvi v središče lisičje pozornosti, sledili so mu drugi. Na sredini mrke tišine je bila postavljena postelja, na postelji pa vodja vseh lisic. Na kilometre se je videlo, da vodja ni spala. Zajci so v strahu vprašali: »Ali je mrtev?« Lisice so prikimale. Po muki tišini je v sobo pricapljal zajčji starešina. Vedel je, da so lisice brez vodje čisto izgubljene. Starešina se je posvetoval z zajci, kako lahko pomagajo, in padla je odločitev. Starešina je povedal: »Drage lisice, vem, da je izguba velika, ampak vabimo vas živeti z nami.« Lisice so začudene pogledale in vprašale: »Zakaj nas vabite k vam, ko smo vam tako zagodli prejšnja leta?«

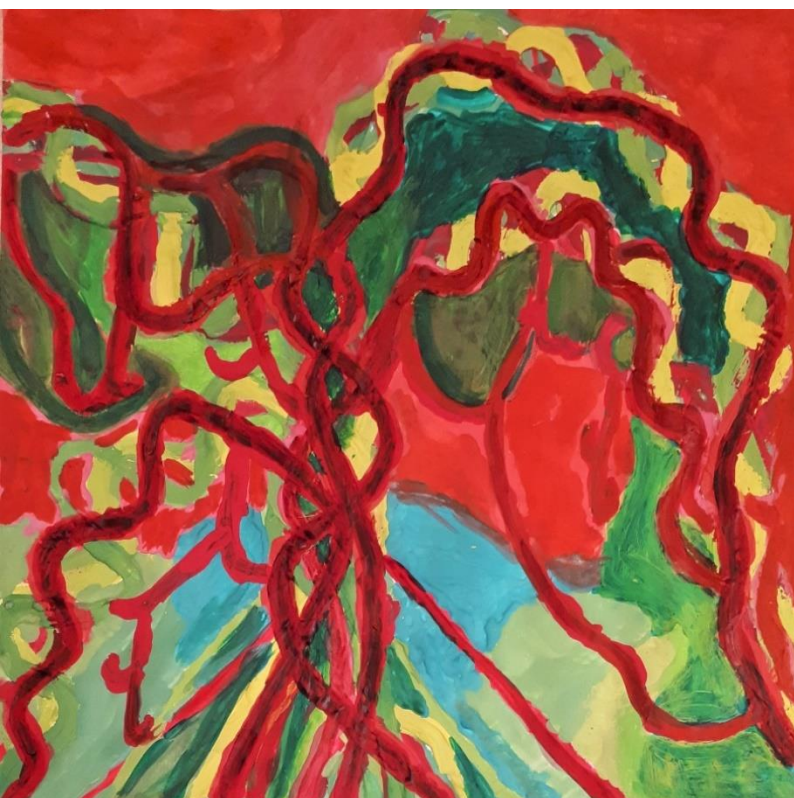
Starešina je odgovoril: »Preteklost moraš pustiti za sabo in se osredotočiti na trenutek, v katerem živiš.«

Lisice so tako živele z zajci, jim pomagale in nič več kradle.

Nikita Jadek, 7. a (mentorica Tea Trušnovec)

Pia Kumar Baumann, 9. a (mentorica Suzana Zgonec)

Zala Pirc, 8. a (mentorica Suzana Zgonec)

Lucija Dirnbek, 9. a (mentorica Suzana Zgonec)

GLOSA

Pesmi zgodbe ni enake,
pisec piše nam legende,
on prelije vse v besede,
ni je zgodbe brez napake.

Daleč še pred starim vekom,
prve pesmi so nastale,
mrkim srcem up so dale,
ob ljudeh še dan's ostale.
Vedno so nam duše grele,
ko so te močno trpele,
a življenje ni le sreča,
čustva včasih so boleča,
pač usode so kdaj take,
pesmi zgodbe ni enake.

Pesnik sreče vendar nima,
najti noče se mu rima,
niti krajcar ne zlatniki,
niso njemu znani liki.
Pevac mož je domišljije,
um prevelik je za delo,
saj beseda 'z njega lije,
ne pa delo črno-belo.
On umetnik je besede –
pisec piše nam legende.

Linhart, Levstik, Jurčič, Trubar,
Tavčar, Vodnik, Aškerc, Cankar!
Vsak po svoje obžaluje,
željam drugih kar kljubuje,
vsak po svoje vedno stoka,
svoj poklic vseskozi objoka.
Pesnik ves čas piše pesmi,
v življenju se ne zresni,
če ga kaj do dna razjede,
on prelije vse v besede.

Konec koncev sreče nima,
temu vsak star pisec kima,
le veselje, nič ni d'narja,
od začetka in do kraja ...
Kaj ti znanje, kaj ti čas?
Kaj bo tebi umetni glas?
Ni je hiše iz pisanja,
ni ležišča ga od branja,
ni osebe sploh enake,
ni je zgodbe brez napake.

Lucija Dirnbek, 9. a

(mentorica Bojana Mlinar Podobnik)

THE WEATHER IN SLOVENIA

About the weather in Slovenia people say a lot of things, e. g.: "Vsak zvon ne odžene toče." I don't understand what that really means. I like this one: "Pred lepim vremenom so živali živahne, so mravlje in navzgor silijo." And also this one is really cute: "Lepega vremena in sitega trebuha se človek naveliča."

In the north-west of Slovenia the weather is colder than it is in the south-west of Slovenia. But in the south-west the weather is actually the hottest in the whole Slovenia.

I live in Ljubljana and in Ljubljana the weather is in my opinion just normal. That means that the weather is sunny, cloudy, windy, and even foggy ... in Ljubljana you can "get" everything!

In Slovenia we have four seasons. I love winter because it is snowy and because of Christmas holidays.

So when people say winter, I associate it with snow and a looooot of leaves. I really like summer. When people say summer, I associate it with the sea, beach and a ball. I especially love spring, because in spring it is my birthday. So when people say spring, I remember all of my birthdays and balloons. But I think of hills and flowers, too.

Spring is my favourite season, because the weather is not cold and it is not hot either. In spring it rains a lot, but that is not a problem, because I just like rain.

Maja Križanič, 6. a

(mentorica Pina Hu)

Julija Mesec, 7. b (mentorica Suzana Zgonec)

Maša Ljubić, 6. a (mentorica Suzana Zgonec)

Zadnji grižljaj

Pri naravoslovju:

»No, Buček, ti pa zdaj lepo povej,
koliko kosti imaš v telesu?«

»Najmanj dva tisoč petsto.«

Učitelj: »Zakaj pa me nisi včeraj poslušal,
ko sem razložil, da je v človeškem telesu dvesto kosti.«

Buček: »Saj sem! Ampak sem danes zjutraj jedel
sardine.«

Učitelj: »Janezek,
naštej mi tri živali iz Afrike!«
Janezek: »Lev in dva krokodila.«

V šoli govore o sanjah, Tonček
pripoveduje:

»Sanjalo se mi je, da sem se učil
matematiko in da sem potem
dobil odlično. Kaj naj bi to
pomenilo?«

»Da si med spanjem pametnejši.«

Janezek je bil pri matematiki
vprašan.

Naloga je bila, da najde skupni
imenovalec.

Janezek pa reče: »Kaj še zdaj ga
niste našli?

Ko je bil moj ata mali, so ga že
iskali!!!«

Otroci so v šoli dobili domačo
nalogo: »Opiši v sto besedah, kako
ste preživeli vikend.«

Mali Jožek je napisal: »Ta vikend smo se
nameravali odpeljati z družino k teti.
Naložili smo se v avto in ta nikakor ni hotel
vžgati. Žalostno smo šli iz avta, razen
očeta, ki je ostal pri avtomobilu in izrekel
ostalih 60 besed, katere niso primerne za
mojo nalogo.«

V šoli pozvoni telefon. Glas: »Danes pa
našega Janezka ne bo v šolo.«

Učiteljica: »Kdo pa kliče?«

»Moj oče,« se oglasi Janezek iz telefona.

»Videti si zelo živčen,« reče učitelj pred
spraševanjem. »Te je strah mojih
vprašanj?«

»Ne, strah me je mojih odgovorov.«

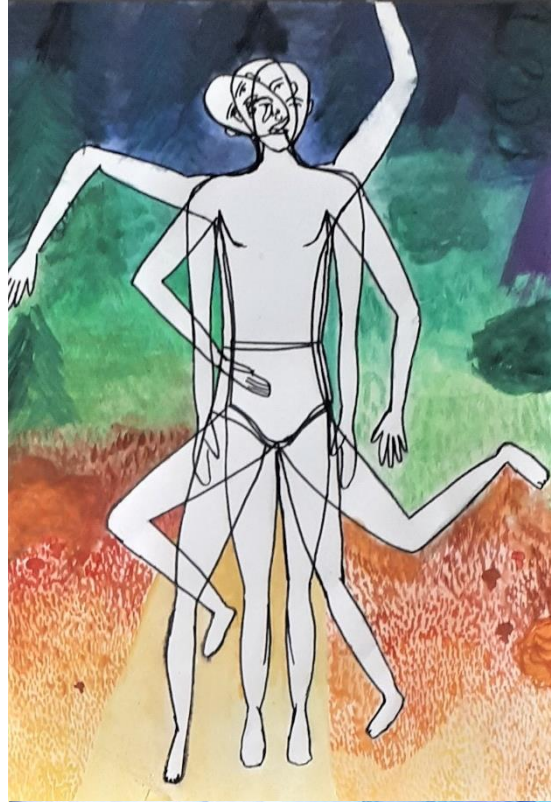
Učiteljica pri matematiki kriči na učence:

»Že celo šolsko leto vam govorim, da manjša
in večja polovica ne obstajata in to samo
zato, ker večja polovica tega razreda ne
razume ...«

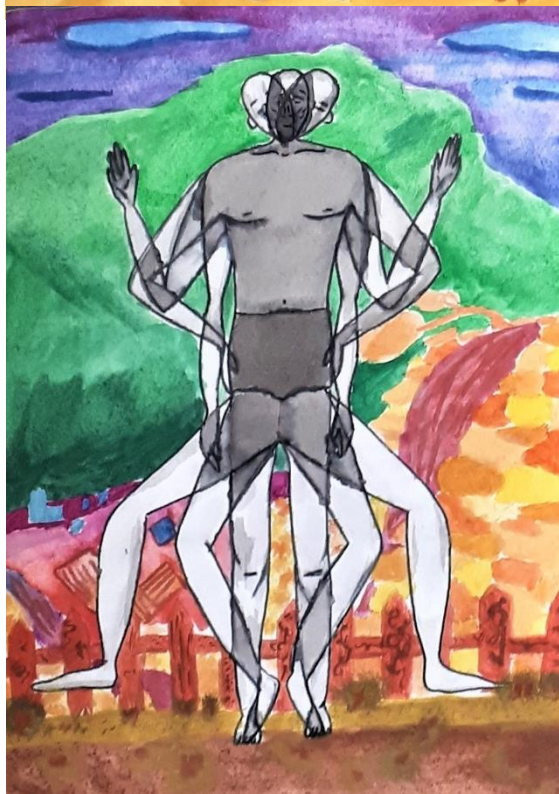
»Poslušajte me! Ko je bil George
Washington v vaših letih, je bil
najboljši učenec,« je dejal učitelj.
»Ko pa je bil v vaših, je bil že
predsednik.«

Domen Stare, 9. c (mentorica Suzana Zgonec)

Chloé Amand, 9. b (mentorica Suzana Zgonec)

Nedžma Burzić, 9. a (mentorica Suzana Zgonec)

Marina Pivač, 9. c (mentorica Suzana Zgonec)

iskrice

Stenski in spletni časopis učenk in učencev OŠ Prule Ljubljana

Glavna urednica: Alja Sterle (9. b); **novinarke:** Tjaša Bizjak, Nina Lavrič, Zala Pirc, Pia Vezjak, Zoja Zupančič Prevolšek (vse 8. a), Tia Babič, Beti Bandelj, Alja Sterle (vse 9. b); **mentorica:** Andreja Popović; **likovna podoba in oblikovanje časopisa:** Suzana Zgonec; **naslovnica:** Ivana Rataj Bricelj, 9. a (mentorica Suzana Zgonec); **zadnja stran:** Lucija Dirnbek, 9. a (mentorica Suzana Zgonec)

